STEPHEN KING

AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN

DE BEPROEVING

KAPITEIN TRIPS

STEPHEN KING

DE BEPROEVING

KAPITEIN TRIPS

STEPHEN KING

DE BEPROEVING

KAPITEIN TRIPS

Creative Director and Executive Director
STEPHEN KING

Script: **ROBERTO AGUIRRE-SACASA**

Art: **MIKE PERKINS**

Color Art: **LAURA MARTIN**

Lettering: **CHRIS ELIOPOULOS**

Assistant Editors: **LAUREN SANKOVITCH, LAUREN HENRY, NATHAN COSBY & MICHAEL HORWITZ**

Consulting Editor: **BILL ROSEMANN**

Senior Editor: **RALPH MACCHIO**

Cover Art: **LEE BERMEJO & LAURA MARTIN**

Variant Cover Art: **MIKE PERKINS & LAURA MARTIN**

Collection Editor: **MARK D. BEAZLEY**
Assistant Editors: **JOHN DENNING & CORY LEVINE**
Editor, Special Projects: **JENNIFER GRUNWALD**
Senior Editor, Special Projects: **JEFF YOUNGQUIST**
Senior Vice President of Publishing Sales: **DAVID GABRIEL**
Senior Vice President of Strategic Development: **RUWAN JAYATILLEKE**
Book Designer: **SPRING HOTELING**

Editor in Chief: **JOE QUESADA**
Publisher: **DAN BUCKLEY**

MET DANK AAN
Chuck Verrill, Marsha DeFillipo, Brian Stark, Jim Nausedas,
Jim McCann, Arune Singh, Chris Allo en Jeff Suter

Dit boek draag ik op aan mijn vader, die me aanmoedigde
mijn dromen na te streven en die in mijn mogelijkheden geloofde.
VOOR ALBERT JESSE PERKINS
22 december 1925 - 7 november 2006
- MP

Oorspronkelijke titel: The Stand 1: Captain Trips
Vertaling: Hugo Kuipers
Omslagontwerp: Karel van Laar
Omslagillustratie: Mike Perkins
Opmaak binnenwerk: DPS Design & Prepress Services

isbn 978 90 245 3188 2
nur 334 / 360

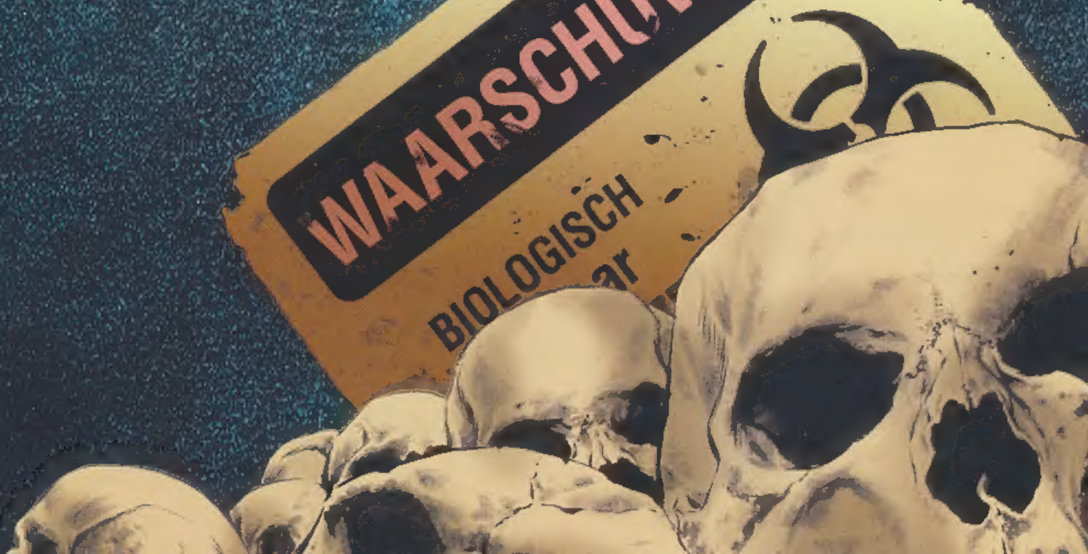
www.boekenwereld.com
www.uitgeverijluitingh.nl
www.watleesjij.nu

Ze zijn overal om ons heen - en dan zijn ze in ons: builenpest, aids, vogelgriep, sars. Ziekten die ons van binnenuit verslinden. Het is al angstaanjagend genoeg bedreigd te worden door vampiers, weerwolven en andere demonische wezens. Maar als je in je lichaam een microscopisch organisme hebt dat je cellen aantast, zonder dat er iets tegen te doen is, dan is dat veel en veel afschuwelijker.
En op dit onderwerp, de pandemie, heeft Stephen King zijn ontzagwekkende literaire talent losgelaten, met als resultaat een werk van zo'n draagwijdte en betekenis dat De beproeving tientallen jaren na publicatie nog steeds een van de favoriete werken onder zijn talloze fans is. Waarom? Ik geloof dat het uiteindelijk verder gaat dan een subliem verhaal en pakkende personages. Dit boek blijft een bestseller omdat we allemaal beseffen dat Captain Trips echt zou kunnen bestaan! We weten uit de geschiedenis dat de pest een derde van de bevolking van middeleeuws Europa wegvaagde. We weten uit ervaring dat gewone griep dodelijk kan zijn als we er niets aan doen. Deze virussen komen niet voort uit de fantasie van een horrorschrijver; ze zijn net zo echt als de eerste de beste snotneus of hoest. En Stephen King heeft die heel legitieme angst omgezet in een modern meesterwerk. Het is een apocalyptisch visioen dat werkelijkheid wordt doordat een geheim overheidsprogramma vreselijk uit de hand loopt.
Captain Trips is geen ziekteverwekker die van nature voorkomt, maar een door de mens gemaakte monstruositeit - en die is uitgebroken! King appelleert hier aan een andere grote angst van ons: dat we onze eigen ondergang zullen teweegbrengen. Met onze koortsachtige pogingen onszelf als natie te beschermen hebben we in onze argeloosheid iets in omloop gebracht wat de hele mensheid kan vernietigen.
Alle ironie daargelaten, is dat een verschrikkelijk scenario. En dat is precies wat deze hele roman is: een mogelijk, misschien zelfs waarschijnlijk, scenario dat elk moment werkelijkheid kan worden. Terroristen of slordige overheidsinstellingen als Project Blue kunnen een epidemie op ons loslaten. Zelfs zonder het bovennatuurlijke element in de persoon van Randall Flagg, de nachtwandelaar, verkilt *De beproeving* de lezers tot op het bot met het onheilspellende gevoel dat dit lot even dichtbij zou kunnen zijn als de volgende handdruk. De vijf afleveringen van dit werk zullen u laten kennismaken met onvergetelijke personages, die uw gids zullen zijn door dit sombere, lugubere landschap. Sommige voldoen aan de eisen die het armageddon aan de overlevenden stelt; andere niet. Toch is de strijd van hen allen uiteindelijk onze eigen strijd. En wanneer alle elementen die aan de oppervlakte spelen buiten beschouwing worden gelaten, is dat het kenmerk van grote, betekenisvolle literatuur.

Blijf gezond
Ralph Macchio

Hoofdstuk EEN

PROLOOG
DE CIRKEL WORDT GEOPEND.

Sally.
Sally, wakker worden.
... Lame... Lame nou.
Wakker worden! Word nou wakker!

CALIFORNIË, ERGENS IN DE WOESTIJN.
CHARLIE EN SALLY CAMPION.

Charlie, wat is er? Wat is er aan de hand?
Je moet je aankleden, schat. Pak Baby LaVon op. We moeten hier weg!

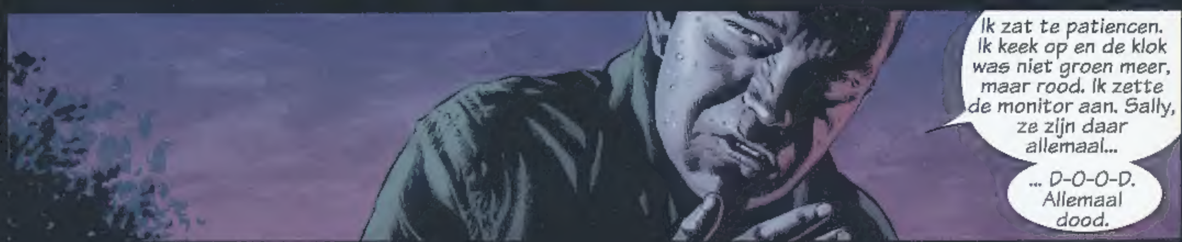
Waarom...? Is er brand?
Sally, schatje, stel nou geen vragen... Kleed Baby LaVon aan, dan kunnen we weg. We moeten opschieten...
Ik moet kijken waar de wind vandaan komt. Hoeveel tijd we hebben...

Sally Campion wist wat zo'n vertrek midden in de nacht betekende.
Deserteren. Charlie ging deserteren en hij nam haar en LaVon mee.

Sturen ze...? Sturen ze geen soldaten achter ons aan?
Vannacht niet.
Het is oostenwind. Goddank.

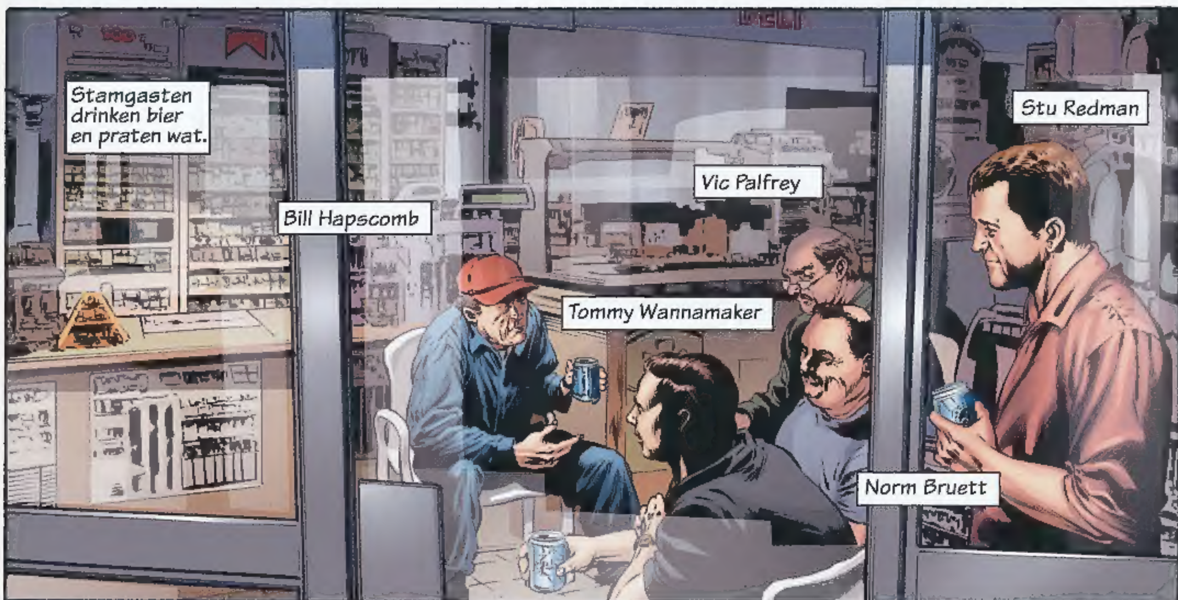
hoest
hoest

Is er een ongeluk gebeurd?

O, Jezus, er is een ongeluk gebeurd, hè? Een ongeluk. Daar.

Ik zat te patiencen. Ik keek op en de klok was niet groen meer, maar rood. Ik zette de monitor aan. Sally, ze zijn daar allemaal...
... D-O-O-D. Allemaal dood.

Wat was het precies?
Weet ik niet. Ik wil het niet weten, maar ze waren meteen D-O-O-D.
Als ik een halve minuut later had opgekeken, zat ik nou opgesloten in de controletoren, als een vlieg in een jampot...
Sally wierp een laatste blik op het huisje waar ze drie jaar hadden gewoond.
Ze lieten hun hele leven achter.
Als de poort van de basis dicht is, rijd ik er dwars doorheen.
We gaan tegen de wind in naar het oosten.
Het komt wel goed, schat.
Tegen de ochtend zouden ze door Nevada rijden en zou Charlie aan een stuk door hoesten.
EINDE PROLOOG.

ARNETTE, TEXAS
TEXACO-STATION VAN BILL HAPSCOMB AAN ROUTE 93

Stamgasten drinken bier en praten wat.
Bill Hapscomb
Vic Palfrey
Stu Redman
Tommy Wannamaker
Norm Bruett

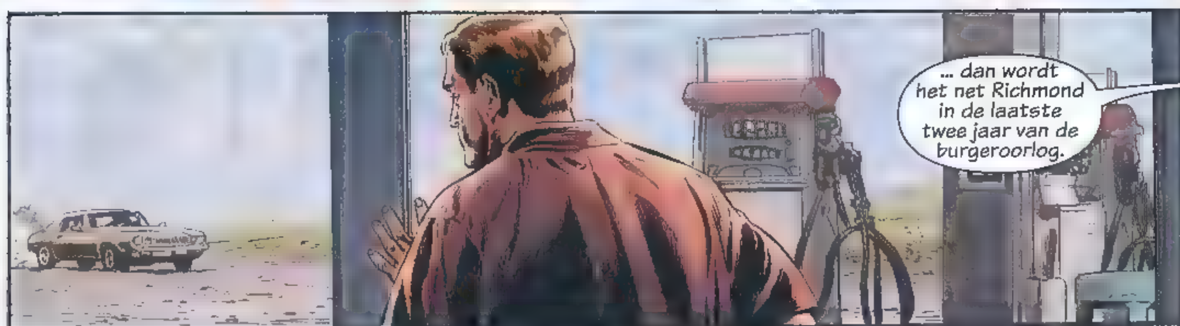

Ze moeten niet zo zeiken over die inflatie... wat kan ons die nationale schuld verrotten...

We hebben de persen en we hebben het papier...

Gewoon effe vijftig miljoen duizendjes drukken, en hup, de ekenemie in.

Daar schieten we niks mee op.
Zo is het, Hap. Vic heeft gelijk.

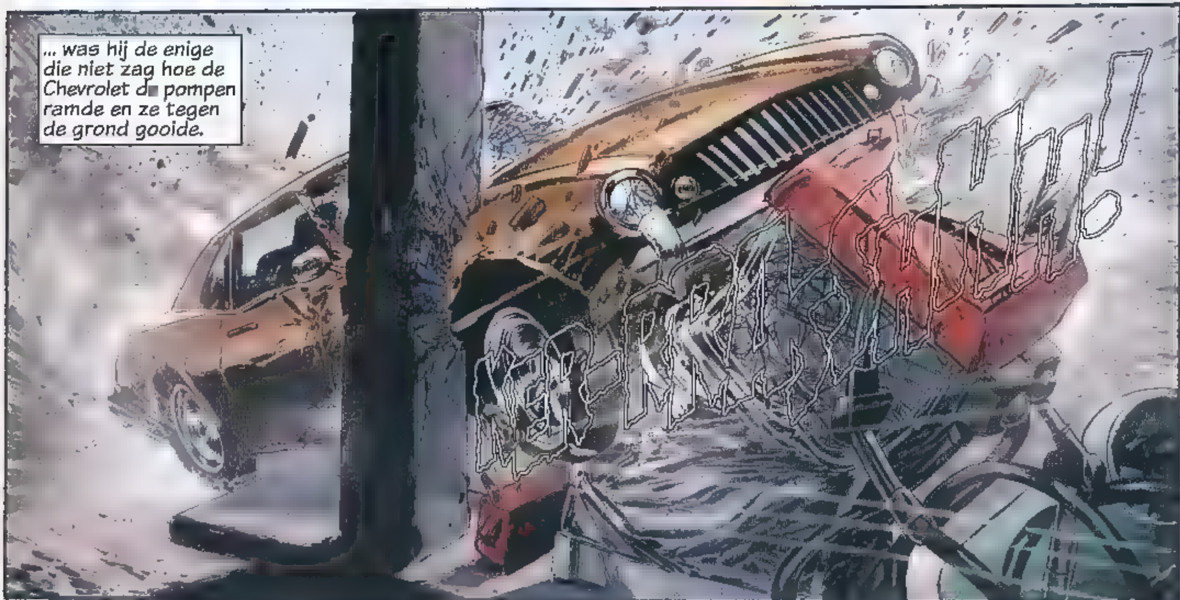

Als ze dat doen...

... dan wordt het net Richmond in de laatste twee jaar van de burgeroorlog.

Zet maar gauw je pompen uit, Hap.

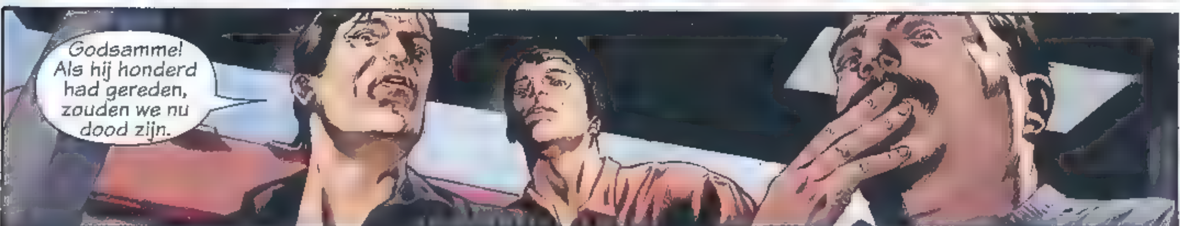

De pompen?
Krijg nou wat! Die komt recht op ons af...

Omdat Stuart Redman, misschien wel de stilste man in Arnette, alle acht benzinepompen uitzette...
... en daarmee zijn leven redde, en het leven van zijn vrienden...

... was hij de enige die niet zag hoe de Chevrolet de pompen ramde en ze tegen de grond gooide.

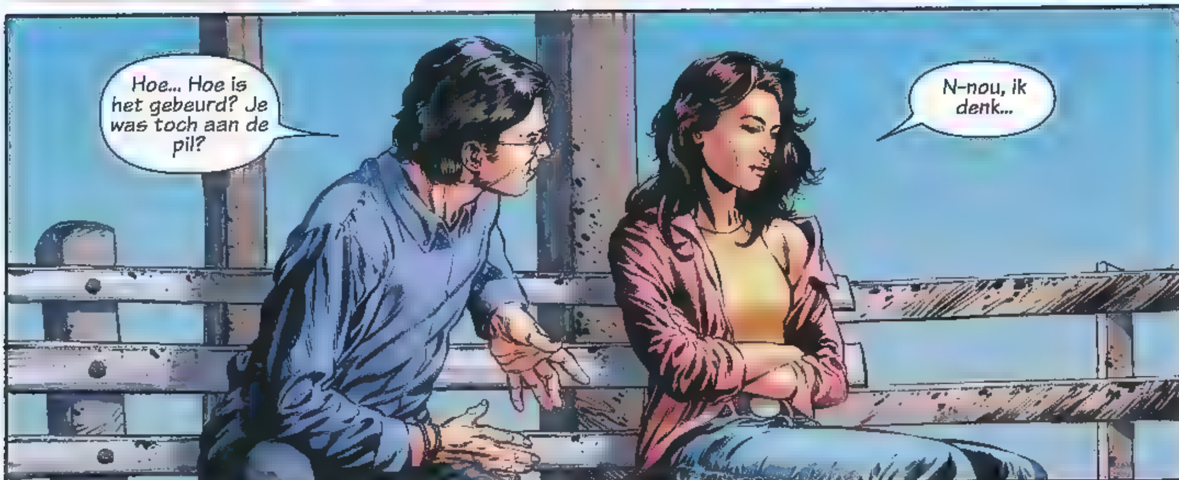

Godsamme! Gaan ze... gaan ze de lucht in, Hap?
Nee, dan zouden ze al...
Hij gaat langzamer... hij stopt...

Ze roken de benzine en hoorden het tikken van de afkoelende automotor...

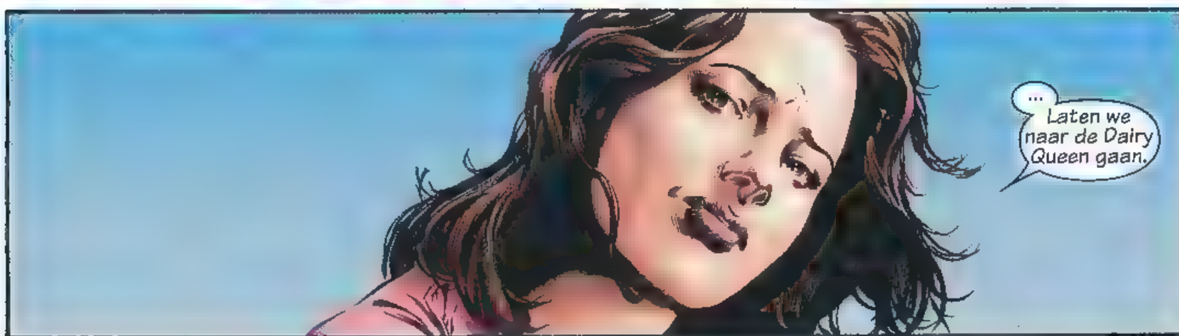

Godsamme! Als hij honderd had gereden, zouden we nu dood zijn.

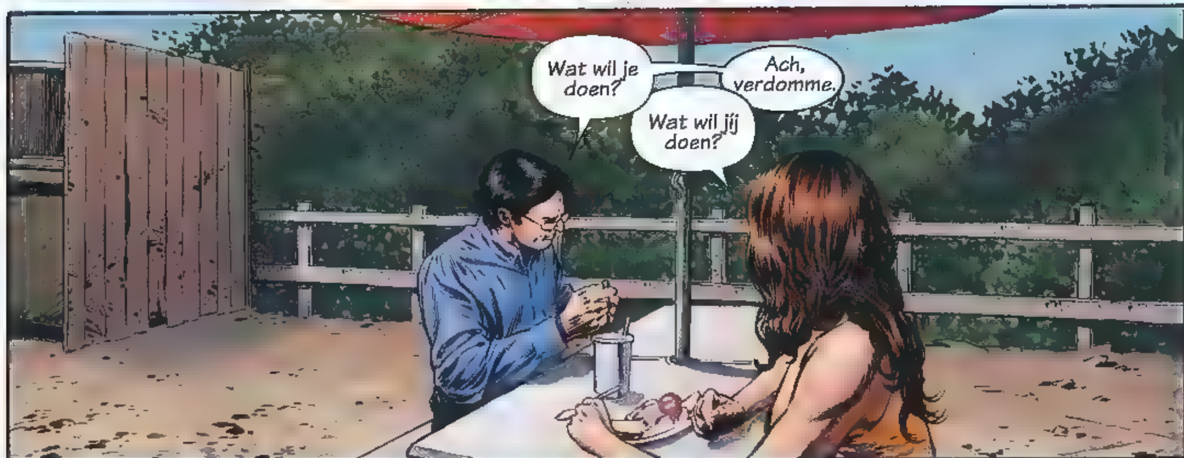

OGUNQUIT, MAINE
DE KOUDE ATLANTISCHE OCEAAN

FRANNIE GOLDSMITH EN HAAR VRIENDJE DE DICHTER
Wat... Wat zei je?
Ik ben zwanger, Jesse.
En nee, het is geen grapje.

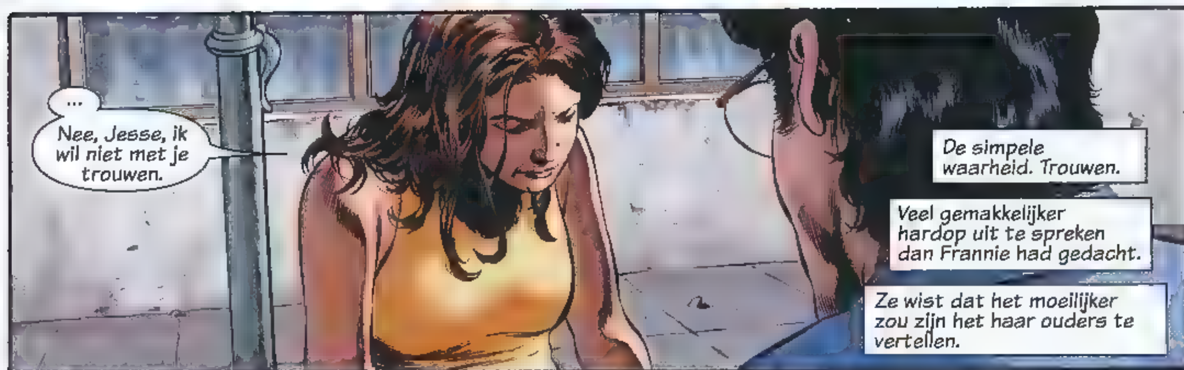

Hoe... Hoe is het gebeurd? Je was toch aan de pil?
N-nou, ik denk...

Eén: bij de eindcontrole van de pillenfabriek zat iemand te slapen op de dag dat mijn partijtje pillen voorbijkwam. Of twee: ze voeren jullie in de universiteitskantine iets waar jullie sperma sterker van wordt. Of drie: Ik ben vergeten een pil in te nemen en daarna vergeten dat ik het ben vergeten.
Praat niet zo. Word nou niet kwaad op mij.

...
Laten we naar de Dairy Queen gaan.

Wat wil je doen?
Ach, verdomme.
Wat wil jij doen?

In die twee woorden hoorde Frannie alles.
Alles wat ze moest weten.

Laten we gaan trouwen.

...
Nee, Jesse, ik wil niet met je trouwen.
De simpele waarheid. Trouwen.
Veel gemakkelijker hardop uit te spreken dan Frannie had gedacht.
Ze wist dat het moeilijker zou zijn het haar ouders te vertellen.

ARNETTE, HET TEXACO-STATION

Help me...

Pak zijn benen...

Ver-domme

Kokhalzend wendde Norm Bruett zich af van de stank uit de auto. De walgelijke stank van bloed, fecaliën, braaksel en menselijke rotting.

Ik heb hem, Hap...

Naar het kantoortje met hem, Tommy...

Stu Redman had de oorlog meegemaakt...

... maar zoiets verschrikkelijks als dit had hij nog nooit gezien.

De jonge vrouw en de baby moesten al een tijdje dood zijn. Ze zaten onder de vliegen.

De ambulance komt eraan.
... de klok werd rood...
hoest hoest

Rol hem om. Anders stikt hij in dat slijm.

... mijn vrouw... mijn kleine meisje...

Die maken het goed.
... ze werden ziek... net als ik... toen we Salt Lake City voorbij waren...
... we zijn zeker toch niet gauw genoeg vertrokken....
Mensen nog aan toe.

Ver weg, maar steeds dichterbij...
... hoorde Stu de sirene van de ambulance uit Arnette aankomen.

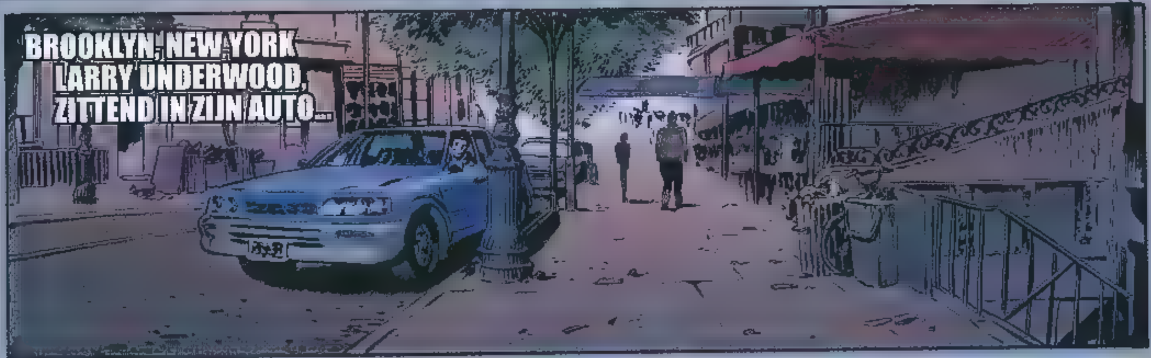

... niet gauw genoeg weg...
... zijn Sally en Baby LaVon...?
Die maken het goed.
Rustig aan, oké?

Enig idee wat hij heeft, Vic?
Nee.
Misschien hebben ze iets verkeerds gegeten. Bedorven hamburgers of zo. Dat komt voor.
Ik hoop het, want...

Want wat?
Stu kon geen antwoord geven, maar wachtte tot Vic het zei.

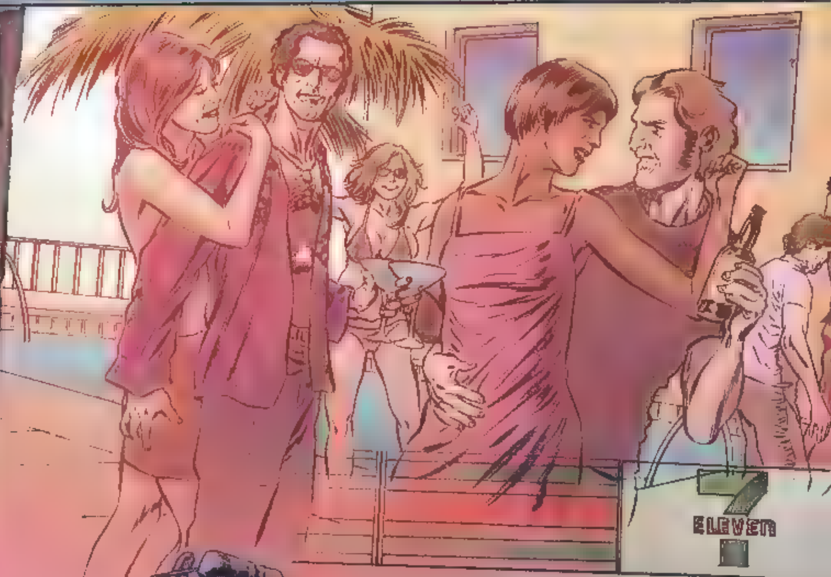
$1.12
$1.22
$1.32
Want anders... is het misschien besmettelijk.

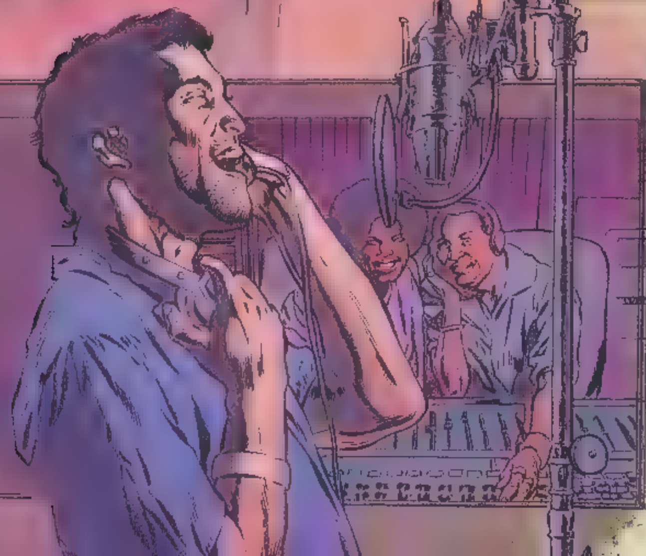
De man uit de Chevrolet stierf dertig kilometer van het ziekenhuis in Braintree vandaan.
In zijn portefeuille zaten zeventien dollar en een rijbewijs. Hij bleek Charles D. Campion te heten.
Hij had ook een legerkaart met foto's van zijn vrouw en dochter in een plastic beschermhoesje.

BROOKLYN, NEW YORK
LARRY UNDERWOOD,
ZITTEND IN ZIJN AUTO...

... kijkend naar een rat die happen uit een dode kat neemt.

Hallo New York, daar ben ik weer.

Vijf dagen geleden was hij nog in het zonnige Californië geweest, de staat van mafketels, religieuze freaks en Disneyland.
(Misschien spelen de Yankees thuis. Dat zou deze trip de moeite waard maken.)
Voor Larry was het achttien maanden geleden begonnen, toen hij een demo opnam van een van zijn nummers. 'Baby, Can You Dig Your Man?'
7
ELEVEN

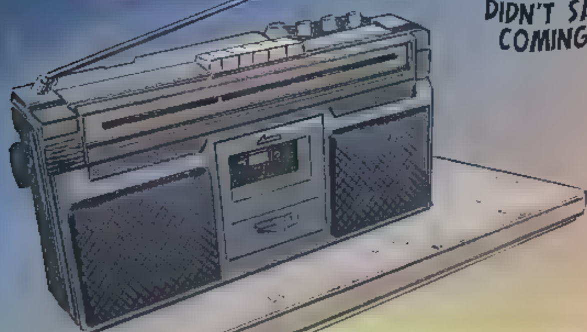

De sessie duurde drie dagen en het ging fantastisch.

Negen weken geleden had Columbia opeens gebeld. Ze zeiden dat ze het nummer als single wilden uitbrengen.
Larry tekende een klotecontract en kreeg een cheque van vijfhonderd dollar.
Twee weken later las Larry in *Billboard* dat zijn nummer in de tip drie voor de komende week stond.

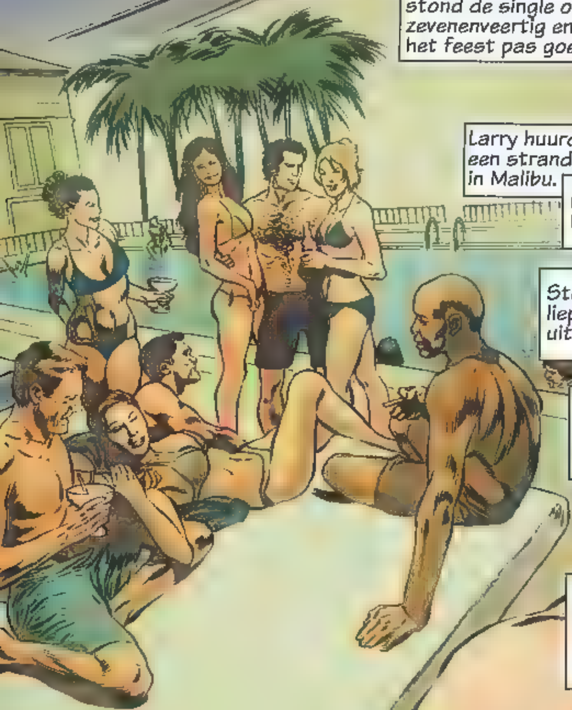

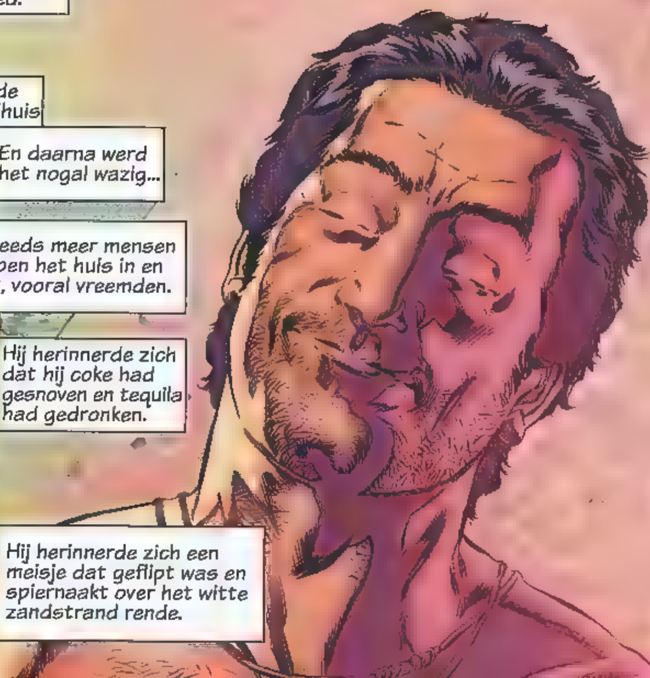
Niet lang daarna was het opeens lente in Los Angeles en hoorde Larry 'Baby, Can You Dig Your Man?' voor het eerst op de radio.

Hij kwam net met een zak koekjes de keuken uit.

Twee weken geleden stond de single op zevenenveertig en begon het feest pas goed.

Hij herinnerde zich...
... dat Wayne Stuckey hem zes dagen geleden voor zijn strandhuis in het zand liet zitten en zei...

Je moet ermee kappen, Larry.
De drank, de dope, de wijven.
Het feest is afgelopen.

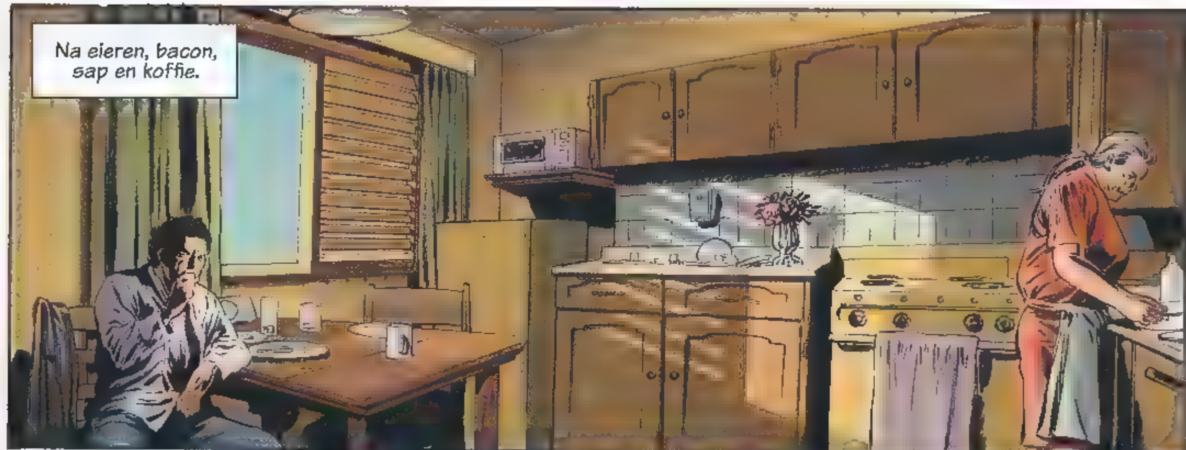

Als ik ermee stop... vinden ze me een grote klootzak.
Ja, dan schelden ze op je, maar het zijn niet je vrienden. Je vrienden zagen wat er gebeurde en zijn hem drie dagen geleden gesmeerd. Allemaal, behalve ik.

Stuckey was bijna een broer voor Larry, en hij had gelijk.
Ga terug naar je huis en trek de stekker eruit, Larry. En stap dan in je auto en rij weg. Wegwezen, man. En blijf weg tot je weer helder kunt denken.

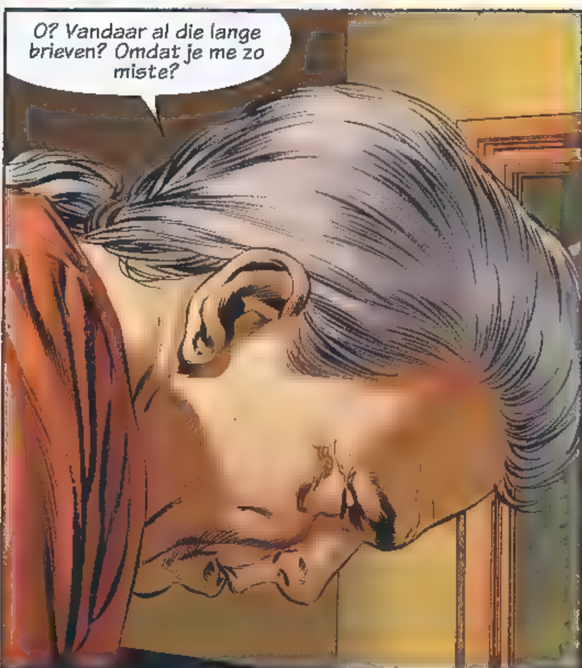

Dus dat had Larry Underwood gedaan. Hij was dwars door het land naar huis gereden, naar New York. En nu zat hij half slapend in zijn auto. Hij vroeg zich af of hij had gedroomd dat die rat...
TIK TIK TIK

Mam...
Ik keek door het raam en wist dat jij het was. Kom, dan maak ik ontbijt voor je klaar.

Na eieren, bacon, sap en koffie.

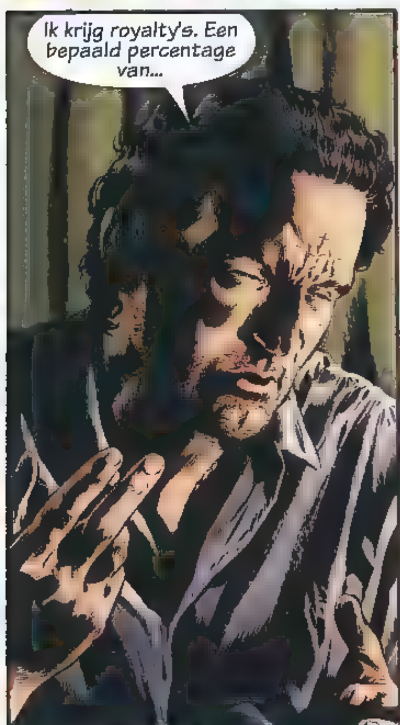

Dus je kwam terug.

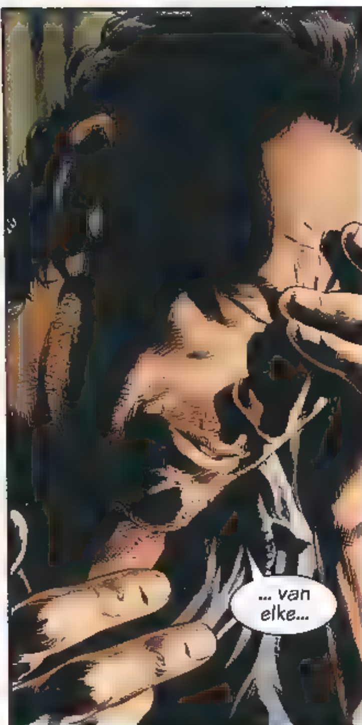

Eh, ja... Ik ging je missen, mam.

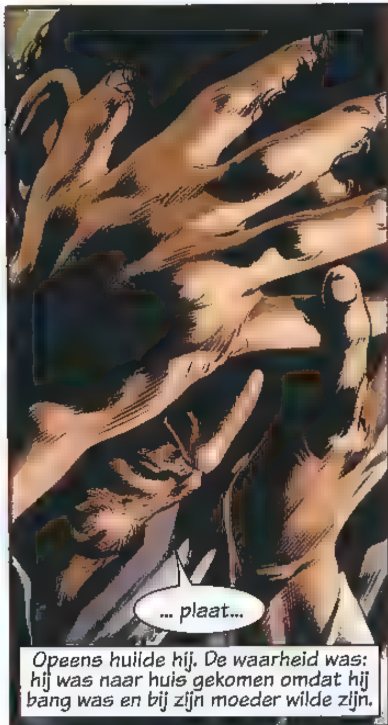

O? Vandaar al die lange brieven? Omdat je me zo miste?

Ik... Ik ben niet zo'n brievenschrijver...

Ik hoor dat nummer van je steeds op de radio.
Ik zeg tegen mensen: dat is mijn zoon. Da's Larry. Meestal geloven ze me niet.

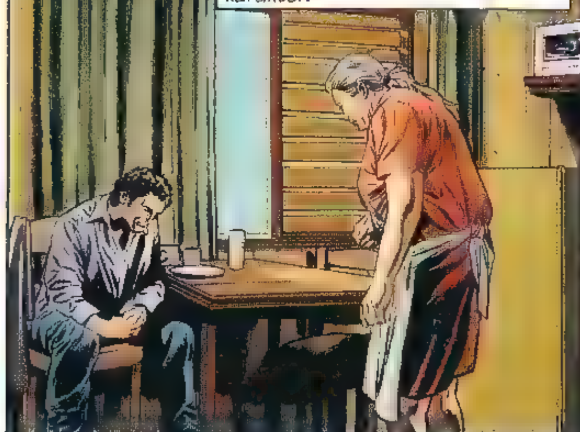

Ik krijg royalty's. Een bepaald percentage van...

... van elke...

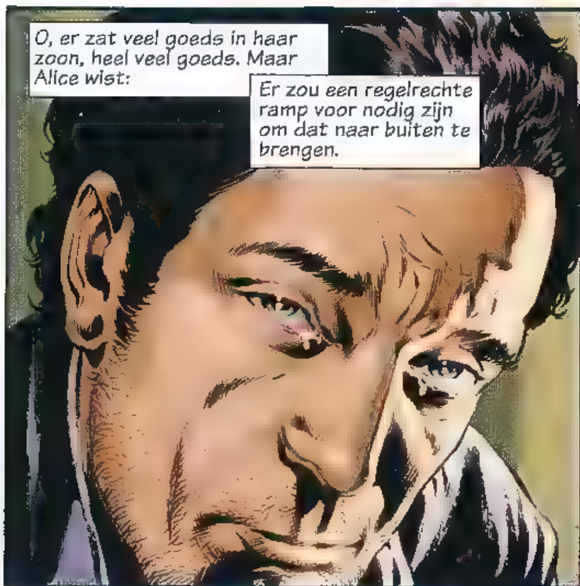

... plaat...
Opeens huilde hij. De waarheid was: hij was naar huis gekomen omdat hij bang was en bij zijn moeder wilde zijn.

Larry...
Wil je hier blijven, jongen?
Het vouwbed staat nog in de achterkamer.

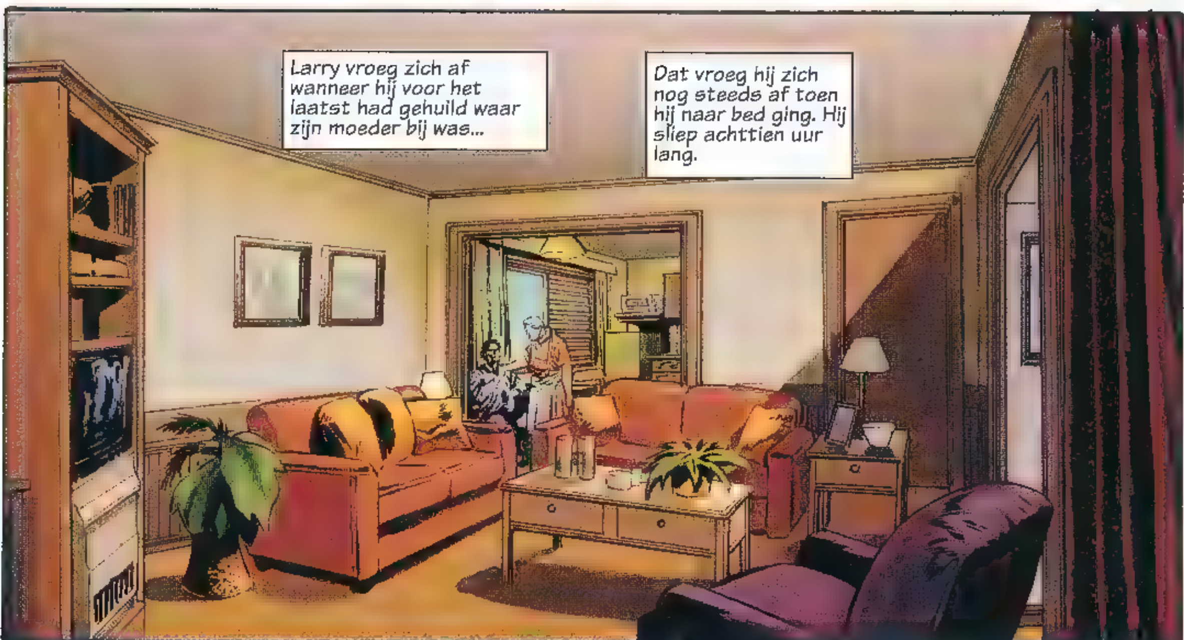

Mag dat... Vind je het goed?

Alice Underwood keek naar haar zoon. Nu een volwassen man... maar nog steeds dezelfde Larry.
Gewoon doorgaan, nooit nadenken, anderen – en ook zichzelf – in de problemen brengen, en als het te erg werd, toegeven aan zijn zwakke karakter.

Ooit had ze gedacht dat Larry zou veranderen. Maar nu was Alice bang dat zijn tijd van veranderen – diep en fundamenteel, wat haar dominee verandering van de ziel, niet van het hart, noemde – voorbij was.

O, er zat veel goeds in haar zoon, heel veel goeds. Maar Alice wist:
Er zou een regelrechte ramp voor nodig zijn om dat naar buiten te brengen.

Je bent moe. Ik maak je bed op, dan kun je slapen.

Larry vroeg zich af wanneer hij voor het laatst had gehuild waar zijn moeder bij was...
Dat vroeg hij zich nog steeds af toen hij naar bed ging. Hij sliep achttien uur lang.

ARNETTE. NORM BRUETTS HUIS. DE VOLGENDE DAG.

'Kop houwen, jongens!'

Bobby en Luke Bruett:

Ja, papa!

Ja, papa!

Hun moeder Lila is nergens te bekennen.

Norm was moe en had een ellendige, bonkende hoofdpijn...

Alsof hij een kater had, maar hij had maar drie biertjes bij Hap gedronken voordat Campion in zijn Chevrolet kwam aanrijden...

Uit de gammele radio boven het fornuis kwam een hit...

PHILCO

BUT BAY-YAY-YABY YOU CAN TELL ME IF ANYONE CAN...

BABY, CAN YOU DIG YOUR MAN?

HE'S A RIGHTEOUS MAN...

Norm zette hem uit voordat zijn kop barstte...

KLIKK!

NORM.

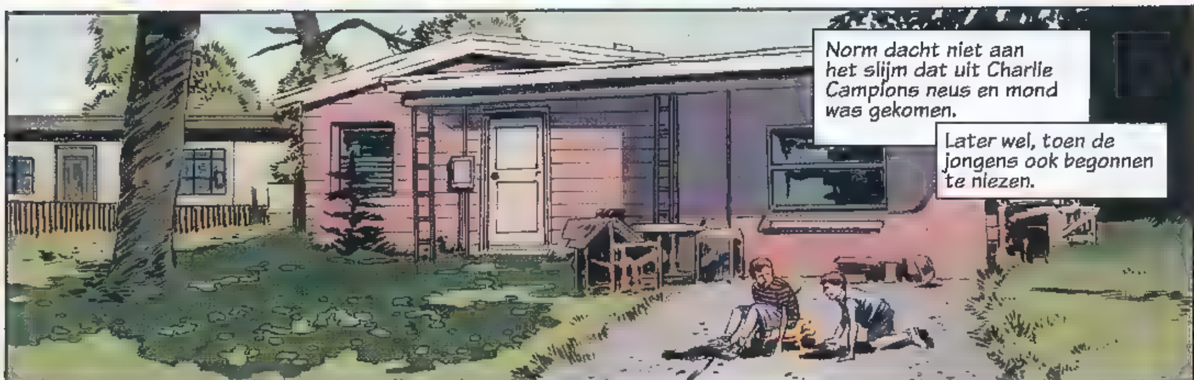
En vond het briefje dat Lila voor hem had achtergelaten...

Ze was aan het oppassen voor de vrouw van Ralph Hodges.
Ralphs drie kinderen.
Voor een dollar.

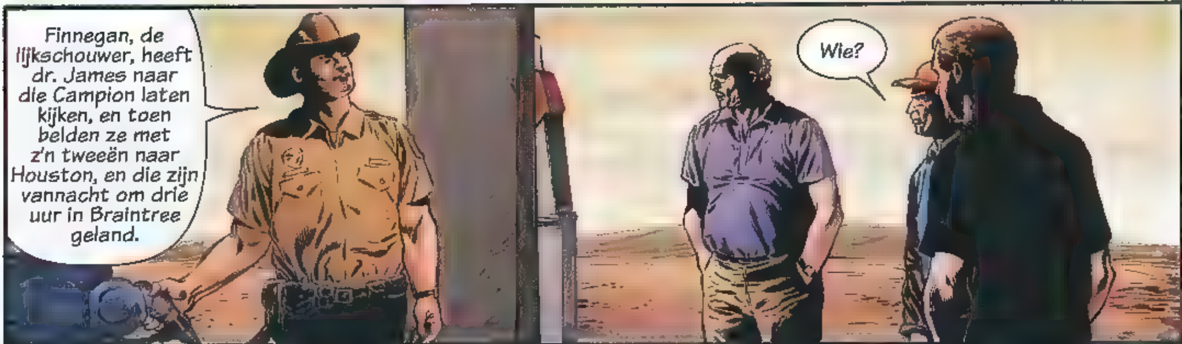

daddy
Met die koppijn kon Norm bijna niet denken, maar geleidelijk aan snapte hij het.
Zijn vrouw paste op andermans kinderen en scheepte hem op met Luke en Bobby...
Voor één rottige dollar...
Het waren moeilijke tijden.

Hij vroeg zich net af of hij honger had toen het uit hem kwam. Een grote, natte...
burgers
HAT-SJOE!

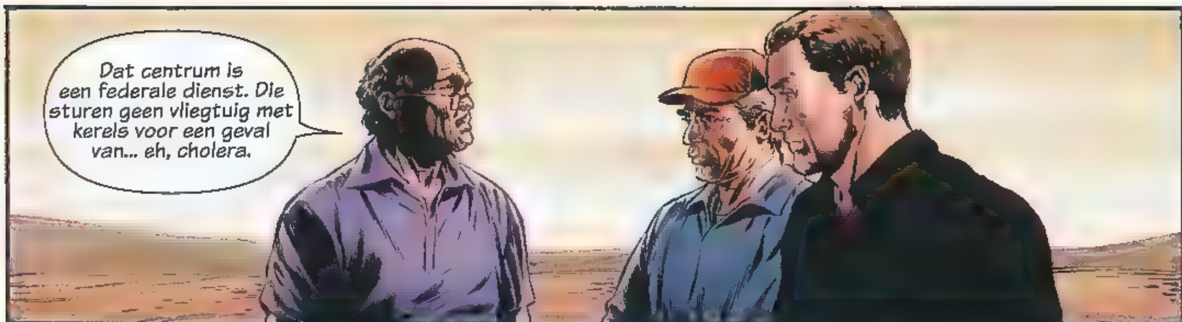

Dus hij was nog ziek ook. Kougevat.
Dat kon er ook nog wel bij.

Norm dacht niet aan het slijm dat uit Charlie Campions neus en mond was gekomen.
Later wel, toen de jongens ook begonnen te niezen.

POLITIEMAN JOE BOB BRENTWOOD TANKT BIJ HET TEXACO-STATION VAN ZIJN NEEF.
EN VERTELT DE STAMGASTEN HET NIEUWS.

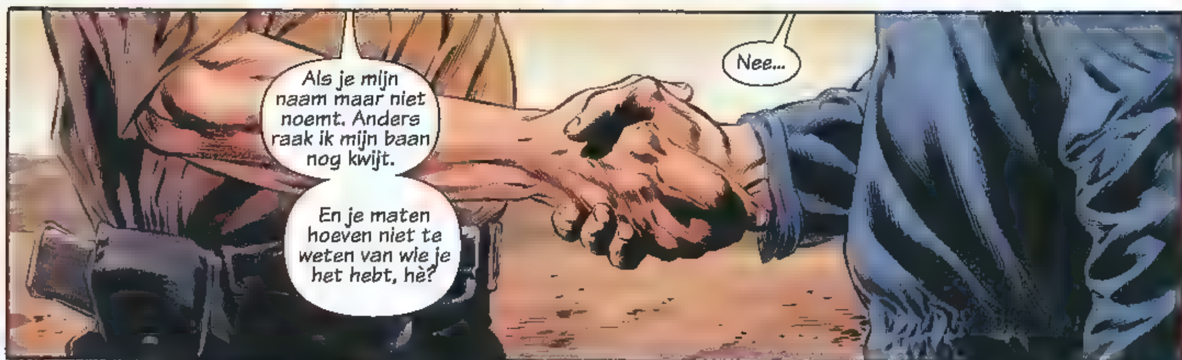

Finnegan, de lijkschouwer, heeft dr. James naar die Campion laten kijken, en toen belden ze met z'n tweeën naar Houston, en die zijn vannacht om drie uur in Braintree geland.
Wie?

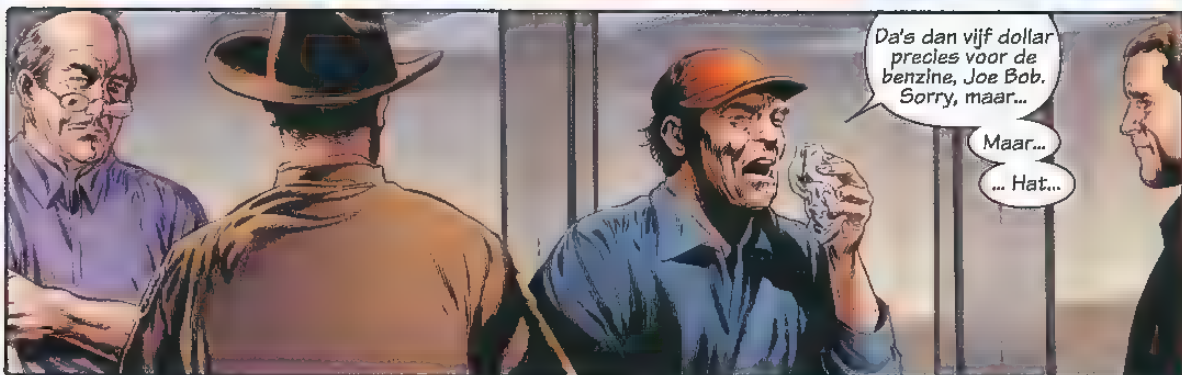

Pathologen. Drie stuks. Ze waren met Campion bezig – sneden hem open, denk ik – en belden toen naar het Epidemiologisch Centrum in Atlanta.
Die gasten komen vanmiddag.

Dat centrum is een federale dienst. Die sturen geen vliegtuig met kerels voor een geval van... eh, cholera.

Er daalde een diepe stilte neer.
STATE TROOPER
Stu zag Hap een zakdoek nemen om zijn neus te snuiten.

Nou, ik vond dat jullie het moesten weten. Ik hoorde dat jullie hebben geprobeerd hem te helpen...
We stellen het op prijs, Joe Bob.
Ik zal de anderen – Tommy, Norm – doorgeven wat je hebt verteld.

Als je mijn naam maar niet noemt. Anders raak ik mijn baan nog kwijt.
En je maten hoeven niet te weten van wie je het hebt, hè?
Nee...

Da's dan vijf dollar precies voor de benzine, Joe Bob. Sorry, maar...
Maar...
... Hat...

... sjoe!

Pas maar op. Zo'n zomerkoutje valt niet mee.
Zo is het.
Ja, maar misschien is het geen koutje.

Ik werd vanmorgen hoestend en proestend wakker. En ook met barstende koppijn.

Ik nam aspirientjes en nou gaat het wat beter, maar ik zit nog vol snot.

Hap keek Vic verschrikt aan. Toen gaf hij toe:

Norm Bruett is ook verkouden. Daarom is hij er niet. Hij is thuis bij zijn jongens, ziek als een hond.

Misschien krijgen we het allemaal. Wat die Campion had. Waar die aan doodgegaan is.

Voor het eerst in een hele tijd sprak Stu:

Weet je, Hap...

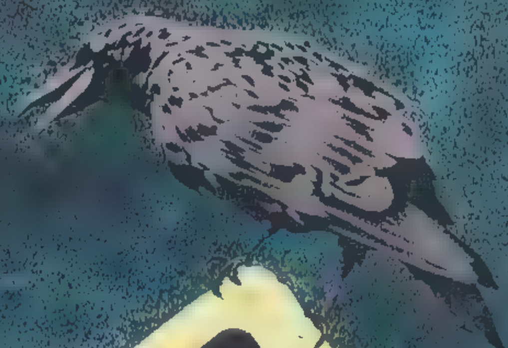
... misschien kun je de zaak beter sluiten.

'... Alleen vandaag...'

Hoofdstuk

TWEE

CALIFORNISCHE WOESTIJN.
HOOFDKWARTIER PROJECT BLUE.

VERBODEN TOEGANG

GENERAAL BILL STARKEY:

Die zijn militaire carrière zesendertig jaar geleden op de West Point-academie is begonnen.

Die talloze onderscheidingen heeft gekregen in dienst van zijn land.

Die met veel presidenten heeft gesproken en sommigen zelfs raad gaf.

Die al vaker zware tijden heeft doorstaan, maar dit...

Het ongeluk was bijna net tussen twee diensten in gebeurd.

Er waren niet veel mensen in de kantine van Project Blue geweest.

Starkey dacht: jij zit tot in de eeuwigheid met je kop in de tomatensoep.

Billy?

LEN CREIGHTON, STARKEYS RECHTERHAND:

Die kerels die met Campion in Arnette in aanraking waren geweest, zijn in Atlanta onderzocht en... Allemaal positief, op één na.

Stuart Redman, die tot nu toe negatief is, maar wie weet hoe lang nog.

Was Campion er nou maar niet vandoor gegaan...

Dat was heel slordig van de beveiliging, Len.

Ga verder.

Arnette is in quarantaine. We hebben daar minstens zestien gevallen van constant veranderende A-griep geïsoleerd...

Gelukkig denken de media dat het antrax is.

Dat is tenminste gunstig.

Wat nog meer, Len?

Er is een politieman daar in Texas, een zekere Joseph Robert Brentwood. Dat benzinestation waar Campion terechtkwam is van een neef van hem. Hij ging daar gistermorgen heen om te zeggen dat de mensen van Volksgezondheid eraan kwamen.

En is toen bloot-gesteld aan A-griep, dacht Starkey.

We hebben hem drie uur geleden opgepikt, Billy, maar intussen...

... heeft hij door de helft van Oost-Texas gepatrouilleerd.

Wie weet met hoeveel mensen hij in contact is geweest.

Jezus.

Besmettingskans 99,4 procent, dacht Starkey.

Sterftecijfer 99,4 procent.

INTERMEZZO:

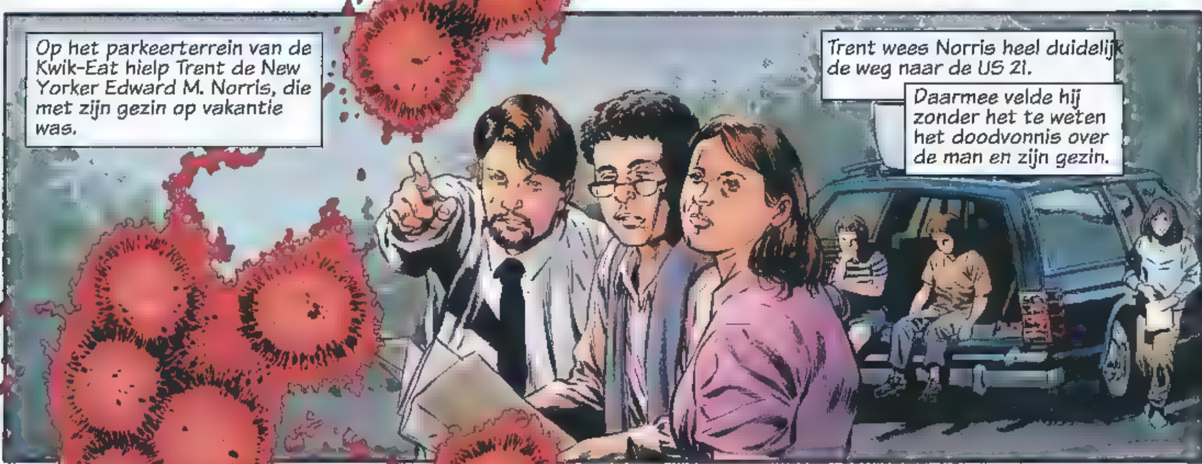
Op 18 juni, vijf uur nadat hij met zijn neef Bill Hapscomb had gepraat, hield Joe Bob Brentwood verzekeringsagent Harry Trent aan voor te hard rijden op Highway 40.

Terwijl Brentwood de bon uitschreef, probeerde Trent hem een levens-verzekering aan te smeren.

Doodgaan was het laatste waar Joe Bob aan dacht.

De volgende morgen besmetten de Norrissen in een polikliniek in Polliston, Oklahoma – (de arme Hector zag scheel van de koorts) – maar liefst vijfentwintig mensen.

Onder wie een dame van middelbare leeftijd, Sarah Bradford, die nog diezelfde avond haar hele bridgeclub besmette.

Na het bridgen gingen Sarah en haar beste vriendin Angela Duprey iets drinken in een bar.

Ze namen de bridgeavond nog eens door en besmetten tegelijk iedereen in de bar met de ziekte die in het getroffen land algauw Captain Trips zou worden genoemd.

De volgende dag besmette Angela's tienerdochter Samantha iedereen in een zwembad in Polliston.

Enzovoort.

Kettingbrieven werken niet. Dat weet iedereen. Maar deze, de kettingbrief van Captain Trips, werkte heel goed.

Het was een piramidespel met Charlie Campion in de punt.

Elk kreeg zijn deel.

ATLANTA, EPIDEMIOLOGISCH CENTRUM

BESMETTELIJKE ZIEKTEN

ZUSTER PATTY GREER EN STUART REDMAN:

Even uw mouw opstropen, meneer Redman. Het duurt maar even.

Nee.

Alleen maar uw bloeddruk.

Orders van de dokter.

Orders van de dokter? Dan wil ik de dokter spreken.

Ik doe alleen maar mijn werk, meneer Redman. U wilt me toch niet in de problemen brengen?

Ze waren op de middag van de zeventiende naar Arnette gekomen om hem te halen. Vier militairen en een arts, allemaal gewapend.

Dat betekende voor Stuart dat hij in de problemen zat.

Zeg maar tegen ze dat ik niet meewerk.

Dan sturen ze wel iemand.

DOKTER DENNINGER:

Patty Greer is erg van streek omdat u moeilijk doet.

Dat is toch niet erg aardig, meneer Redman?

Ik wil antwoorden. Ik wil weten waar mijn vrienden zijn. Als mijn woonplaats in quarantaine is geplaatst, waarom zie ik daar dan niets van op die tv in de hoek?

Ik ben nu eenmaal niet bevoegd u iets te vertellen.

Ik weet zelf maar heel weinig.

U hebt mijn bloed onderzocht. Als u meer wilt, moet u antwoorden geven of sterke mannen sturen om het te halen. En hoe sterk ze ook zijn, ik scheur gaten in die beschermende pakken.

Meneer Redman, met uw tegenwerking bewijst u uw land bepaald geen dienst. Begrijpt u dat?

Volgens mij bewijst mijn land mij bepaald geen dienst. En nou wegwezen. Stuur maar iemand die wél met me kan praten!

Redmans angst sloeg op hol als een dolgedraaide olifant.

Het zou minstens veertig uur duren voor ze iemand stuurden die zijn vragen kon beantwoorden.

OGUNQUIT, MAINE

Wat is er, Frannie?

PETER EN FRANNIE GOLDSMITH

Ik...
ik ben zwanger, pap.

O, Frannie.
Is het zeker?

Heel zeker.

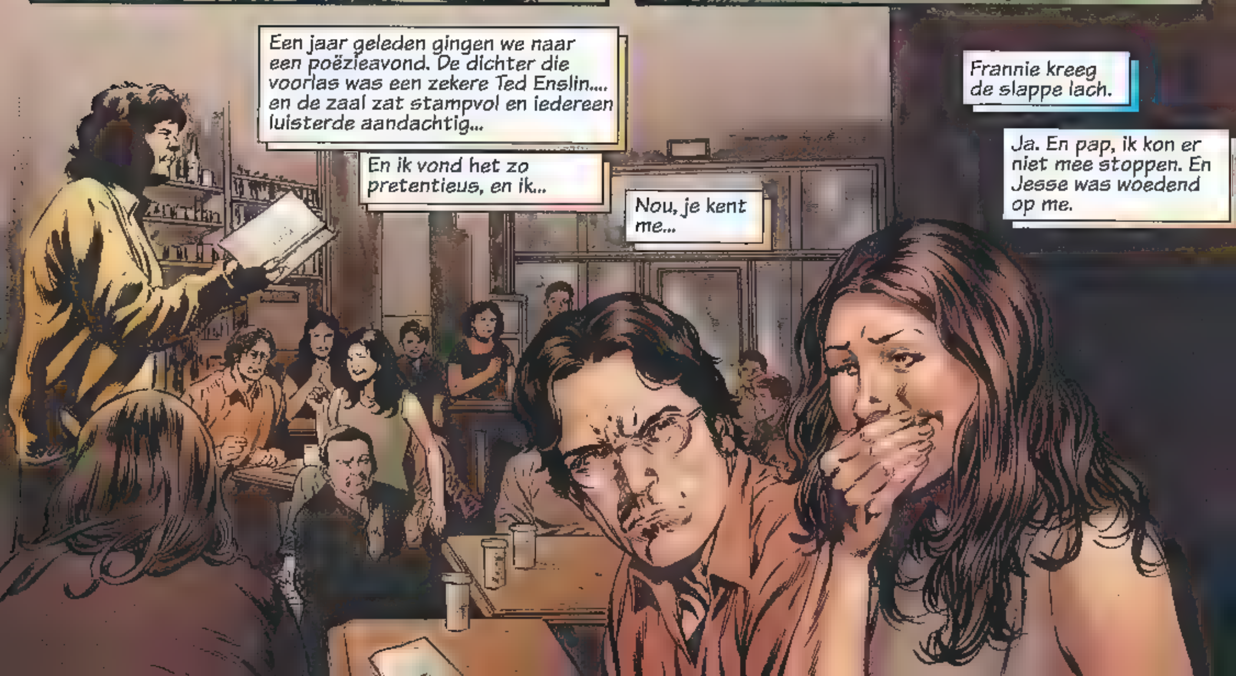
Nou, kom dan maar eens bij me zitten.

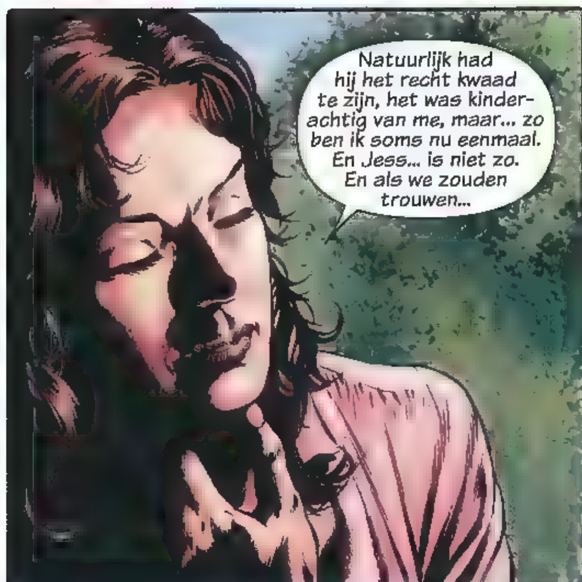

Peter Goldsmith sloeg een arm om zijn dochter heen. Toen Frannie ophield met huilen, vroeg ze het hem.
Pap, heb je nu geen hekel aan me?

Wat?
Nee, ik heb geen hekel aan je, Frannie.

Daar moest ze weer om huilen, maar ditmaal waren het hevige snikken.
Toen ze de tweede keer ophield...

Was het die Jess?
Ja.
Hij wil wel met me trouwen, maar...
O, hij bedoelt het goed, maar...

Een jaar geleden gingen we naar een poëzieavond. De dichter die voorlas was een zekere Ted Enslin... en de zaal zat stampvol en iedereen luisterde aandachtig...
En ik vond het zo pretentieus, en ik...
Nou, je kent me...
Frannie kreeg de slappe lach.
Ja. En pap, ik kon er niet mee stoppen. En Jesse was woedend op me.

Natuurlijk had hij het recht kwaad te zijn, het was kinderachtig van me, maar... zo ben ik soms nu eenmaal. En Jess... is niet zo. En als we zouden trouwen...

Zou je ongelukkig zijn?
Ik denk van wel, pap.

Laat je dan niet ompraten door je moeder.
Die weet vast precies hoe het zit en wiens schuld het is, en ik hou haar niet tegen, maar... ik doe niet met haar mee. Begrijp je dat?

Frannie begreep het. Haar vader verzette zich nooit meer tegen haar moeder. Als haar moeder die scherpe tong van haar de vrije loop liet...
Ik moet het haar vertellen, hè?

Peter Goldsmith had vele jaren geleden voor een keus gestaan: zich tegen zijn vrouw verzetten en scheiden, of zich overgeven.
Ja. Maar wacht een dag of twee.
Hij had voor het tweede gekozen.

ROUTE 27

Ze namen Nick Andros tegen de avond te grazen.

Vier goeie ouwe jongens: Vincent Hogan, Mike Childress, Billy Warner en de ergste van het stel: Ray Booth.

Nick vocht zo goed als hij kon en sloeg er een neer.

En mepte een ander een bloedneus...

Zodat hij even dacht dat hij misschien nog kon winnen ook.

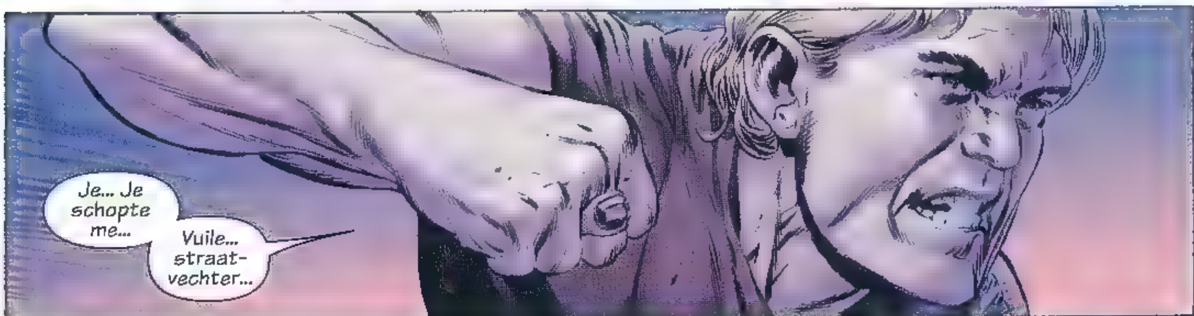
Toen trof een van hen, blijkbaar de leider, hem keihard net boven zijn kin...

Hij scheurde Nicks onderlip open met een zegelring...

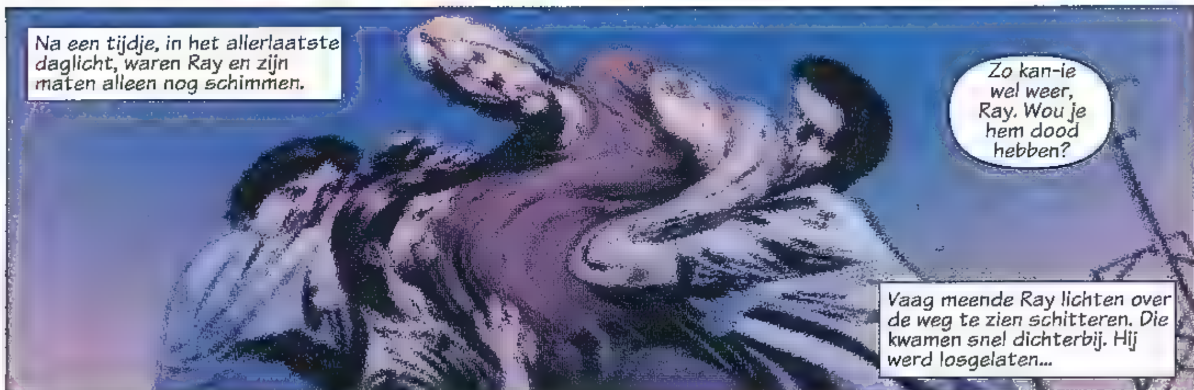
En dat was het wel zo'n beetje...

Waarom zegt-ie niks? Waarom doet-ie z'n bek niet open, Ray?
Geen namen noemen, had ik gezegd! En het kan me geen moer schelen waarom-ie niet schreeuwt! Ik sla hem verrot!
Die woorden drongen tot Nick door...
Hij schopte lukraak en raakte Rays buik...
Iets ergers had Nick waarschijnlijk niet kunnen doen.
Hou... Hou 'm vast...
Hou hem vast bij z'n haren...

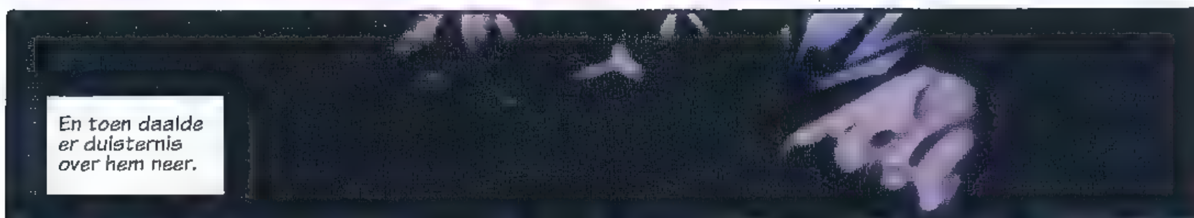

Je... Je schopte me...
Vuile... straat-vechter...

Het regende schoppen en stompen. Nick werd een slappe lappenpop die heen en weer zwiepte.

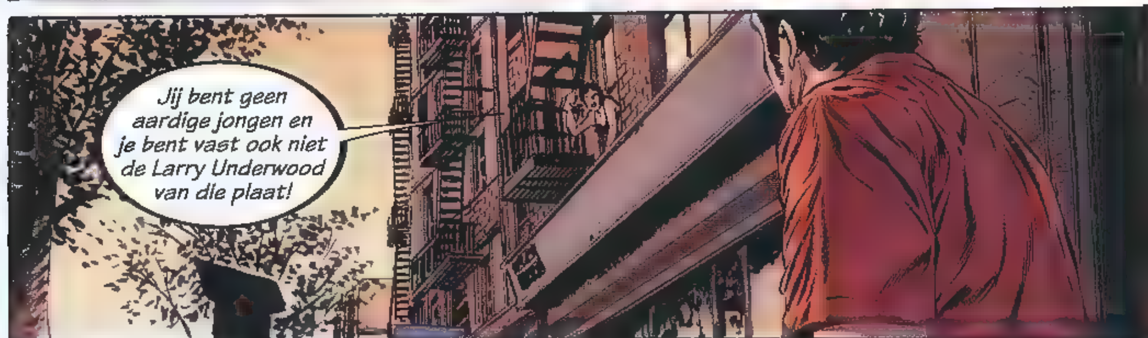

Na een tijdje, in het allerlaatste daglicht, waren Ray en zijn maten alleen nog schimmen.
Zo kan-ie wel weer, Ray. Wou je hem dood hebben?
Vaag meende Ray lichten over de weg te zien schitteren. Die kwamen snel dichterbij. Hij werd losgelaten...

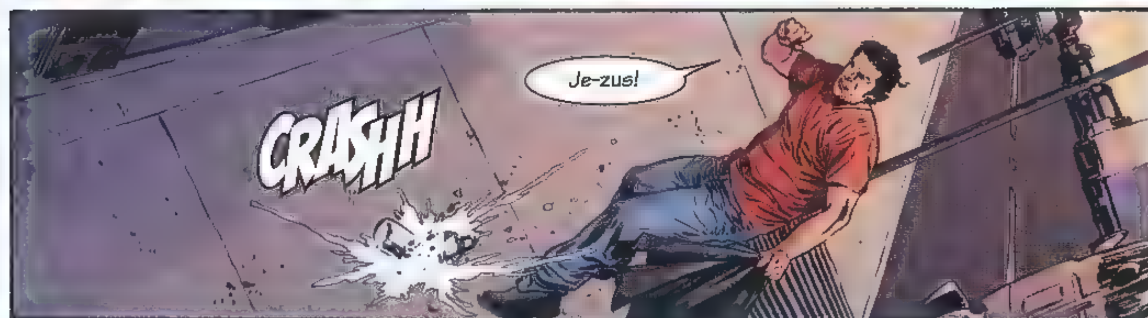

Gelukkig vernauwde Nicks bewustzijn zich tot een heel dun straaltje...

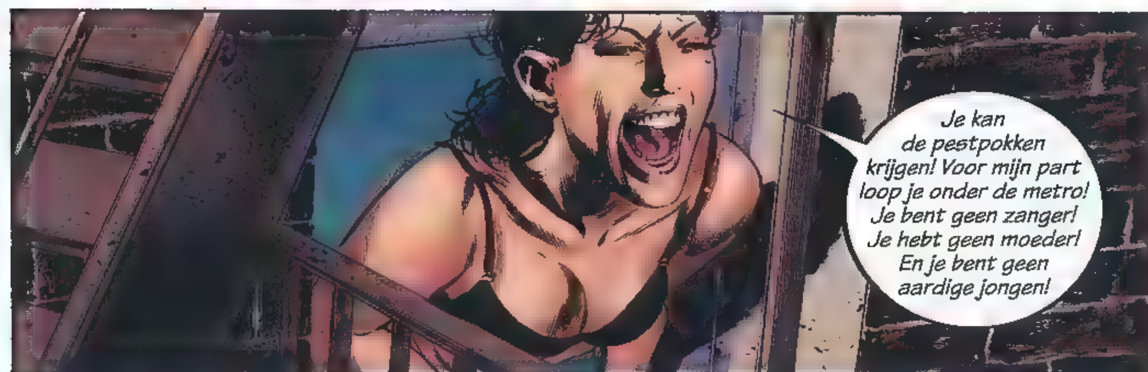

En toen daalde er duisternis over hem neer.

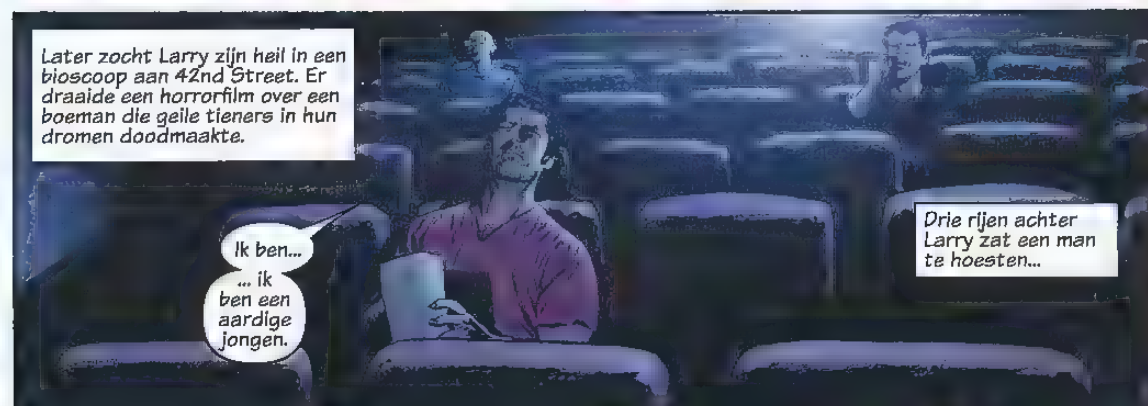
NEW YORK.
HET APPARTEMENT VAN...
Môge, Larry. Ik heb eieren met spek gemaakt.
... heette ze Maria?
Larry wist het niet meer. Hij had een kater met koppijn.
O, nee, schatje, ik moet weg. Ik, eh, heb een afspraak. Mijn...
... mijn moeder. Ik logeer bij haar en heb haar gisteravond niet gebeld.
Dat was tenminste waar.
...
Ik dacht dat je een aardige jongen was.
Sorry hoor.
Ik moet weg.
Jij bent geen aardige jongen...!

Die spatel zou ieder ander hebben gemist. Maar dit was Larry...

Jij bent geen aardige jongen en je bent vast ook niet de Larry Underwood van die plaat!

Je-zus!
CRASHH

Je kan de pestpokken krijgen! Voor mijn part loop je onder de metro! Je bent geen zanger! Je hebt geen moeder! En je bent geen aardige jongen!

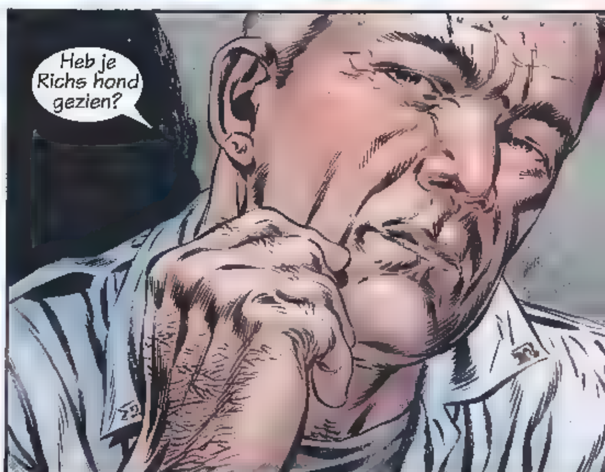

Later zocht Larry zijn heil in een bioscoop aan 42nd Street. Er draaide een horrorfilm over een boeman die geile tieners in hun dromen doodmaakte.
Ik ben... ... ik ben een aardige jongen.
Drie rijen achter Larry zat een man te hoesten...

SHOYO, ARKANSAS.
Toen Nick bijkwam, lag hij op een brits achter tralies...

... in de klotecel van sheriff John Baker.
Toen ik een jongen was, schoten we een keer een poema in de heuvels en sleepten hem dertig kilometer naar huis. Wat er van hem over was, was het belabberdste wat ik ooit heb gezien.
Jij bent een goeie tweede, jongen.

Baker kwam er algauw achter dat Nick doof was en niet kon praten. Hij kon wel liplezen, en zo konden ze communiceren.
Baker praatte; Nick schreef.
Oké, Nick Andros, wat is er gebeurd? Het scheelde niet veel of dokter Soames en zijn vrouw hadden je platgereden, jongen.

Sheriff John Baker
IN ELKAAR GESLAGEN EN BEROOFD. KILOMETER OF ZO VAN CAFÉ. BEN MOMENTEEL OP REIS, MAAR BEN GEEN ZWERVER. WERKTE VOOR RICH ELLERTON, 10 KM NAAR HET WESTEN.

Heb je Richs hond gezien?

Sheriff John Baker
GROTE DOBERMANN
MAAR GOEIE HOND
NIET VALS.

...
Ik laat je eruit. Kom mee naar mijn kantoor.

De koffie deed pijn aan Nicks mond, maar smaakte goed.

Weet je wat, als je hier een poosje blijft, krijgen we die kerels misschien wel te pakken.

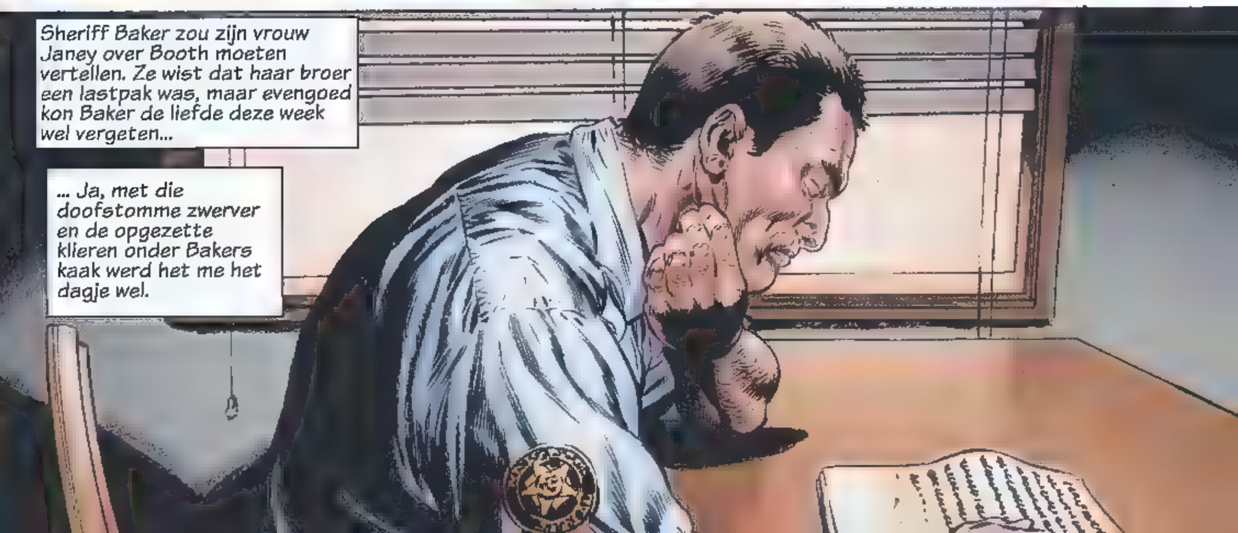
Hoeveel waren het er?

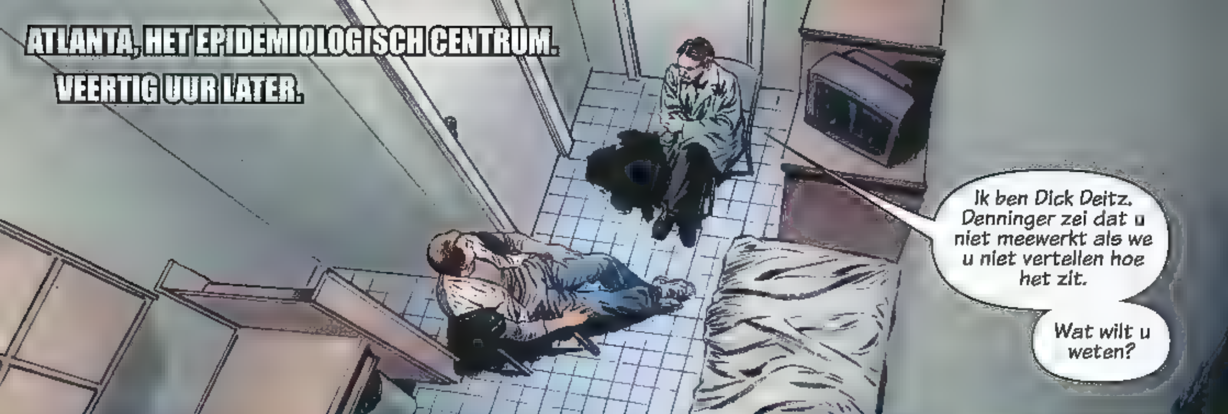

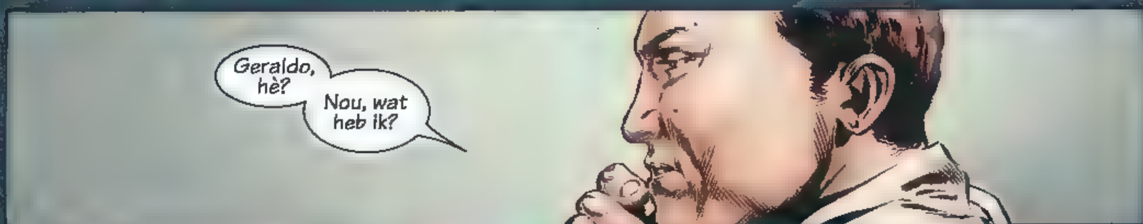

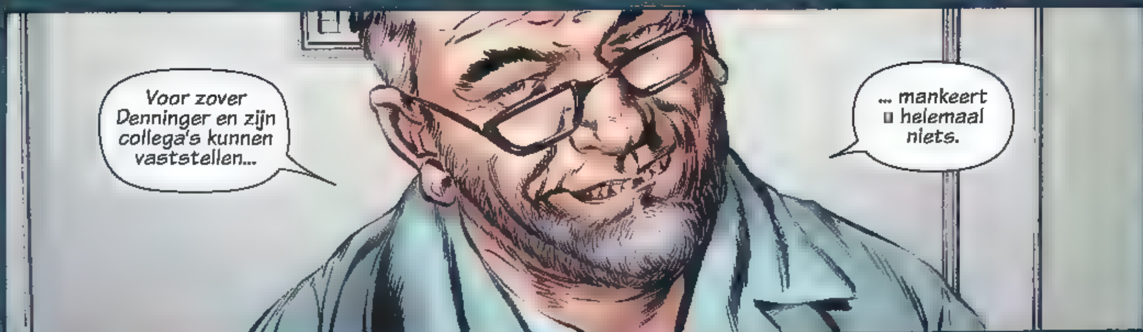

ATLANTA, HET EPIDEMIOLOGISCH CENTRUM.
VEERTIG UUR LATER.
Ik ben Dick Deitz. Denninger zei dat u niet meewerkt als we u niet vertellen hoe het zit.
Wat wilt u weten?

Ten eerste...
Waarom heeft u niet een van de ruimtepakken aan?

We hebben hier een cavia, Geraldo heet hij. De afgelopen drie dagen ademt hij dezelfde lucht in als u.
Volgens hem bent u niet besmet-telijk.

Geraldo, hè?
Nou, wat heb ik?

Voor zover Denninger en zijn collega's kunnen vaststellen...
... mankeert u helemaal niets.

En de anderen met wie ik hier kwam?
Sorry. Dat is geheim.
Hoe heeft die Campion het gekregen?
Dat is ook geheim.

Geheim.
Dan zal het iets van het leger zijn.
Meneer Redman...
U bent van de aardbodem verdwenen. Als u te veel weet, vinden de grote jongens het misschien het veiligst als u voorgoed verdwijnt.

Kunt u...
Kunt u me tenminste vertellen hoe het met de andere mensen gaat?

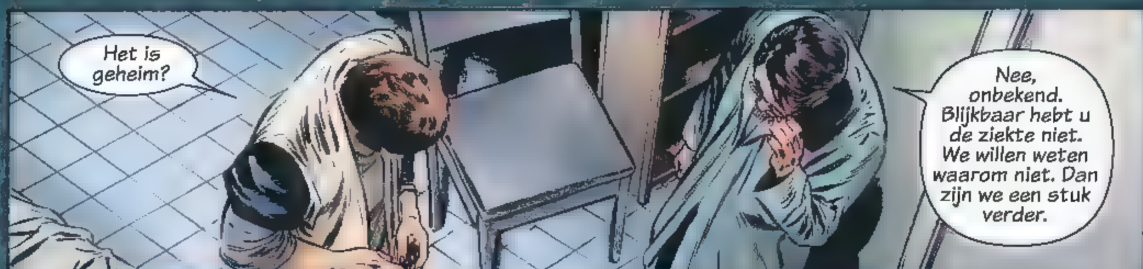

Dood. Alle mannen die met u in het benzinestation waren.
En hun gezinnen ook.

Alle... allemaal?
Iedereen, behalve...

Wat hebben jullie gedaan?
Meneer Redman...!
Wat hebben jullie gedaan?

Niets. Iedereen is verantwoordelijk, dus niemand. Het was een ongeluk. We doen wat we kunnen, maar het is onze schuld niet. Het is niet eens Campions schuld. Ik zou ook gevlucht zijn.

Wanneer... mag ik hier weg?
Dat weet ik niet.

Het is geheim?
Nee, onbekend. Blijkbaar hebt u de ziekte niet. We willen weten waarom niet. Dan zijn we een stuk verder.

Hat.
Hat...

...sjoe!
Hat-sjoe!
Hat-sjoe!
O nee.

Rustig maar...
Ik deed alsof...

Wat? Alsof?
Waarom?

Sorry, meneer Deitz. Dat is geheim.
Zegt u maar tegen de grote jongens dat ze me verder mogen onderzoeken.

Die nacht sliep Stu beter dan sinds hij in Atlanta was.

Hij had een heel levendige droom.

(Hij had altijd veel gedroomd – wijlen zijn vrouw klaagde altijd dat hij in zijn slaap lag te woelen en mompelen –, maar zo'n droom als deze had hij nog nooit gehad.

Hij stond op een landweg onder een verzengende zomerzon, tussen velden groene maïs.

Ver weg was er gekras van kraaien.

Dichterbij speelde iemand op een gitaar.

Hier moet ik zijn, dacht Stu in de droom. Ja, dit is het.

(Het was een liedje uit zijn kindertijd, maar hij kon het niet thuisbrengen...)

Toen hield de muziek op.

Opeens schoven er wolken voor de zon.

En Stuart werd bang.

Het leek wel of er iets ergers was dan de epidemie.

Iets in het maïs, en het keek naar hem.

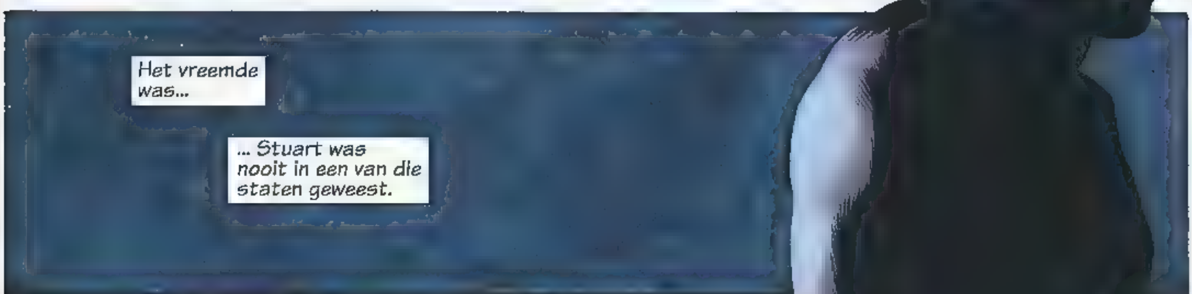

Hij, dacht Stu. Hij is het. De man zonder gezicht.
God, nee.
O, God, nee!

Toen werd Stu wakker en was de droom weg. Hij was onrustig, verward, maar ook opgelucht.

Hij liep naar de wasbak en maakte zijn gezicht nat.

Hij liep naar het raam en keek naar de maan.

Al dat maïs.
Het moest in Iowa, Nebraska, of misschien Noord-Kansas zijn geweest.

Het vreemde was...
... Stuart was nooit in een van die staten geweest.

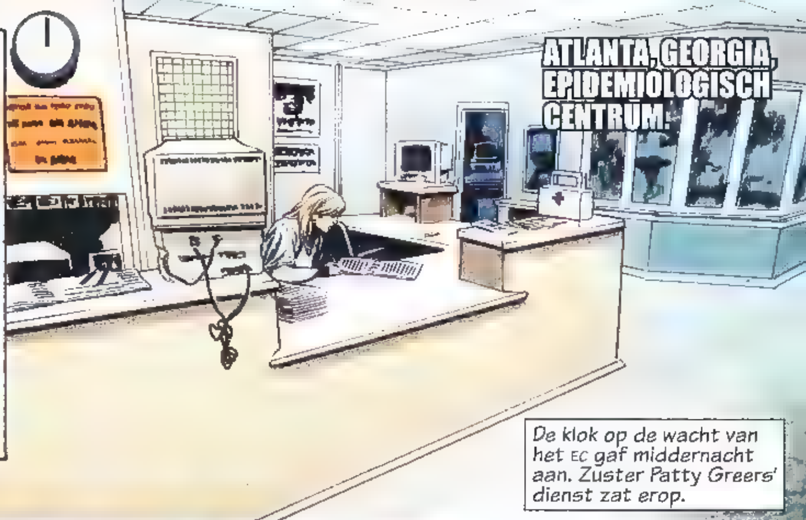
Hoofdstuk

DRIE

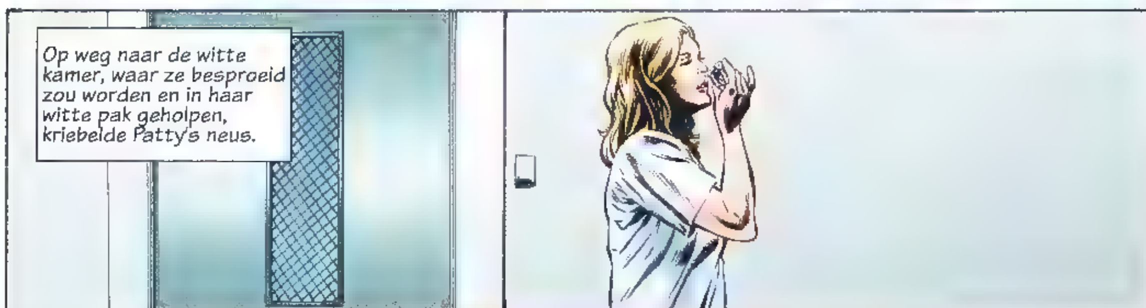

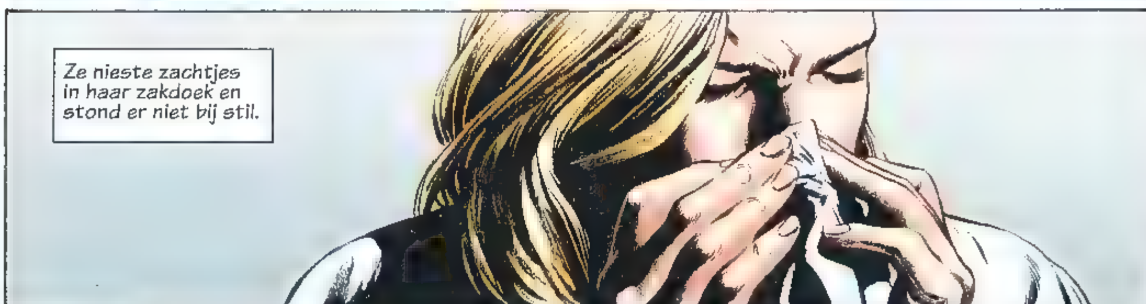

MELD SYMPTOMEN
VAN VERKOUDHEID
ONMIDDELLIJK
BIJ UW CHEF

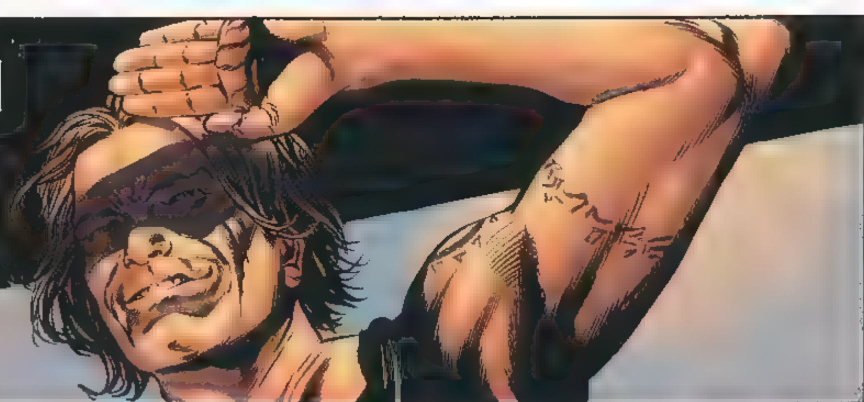

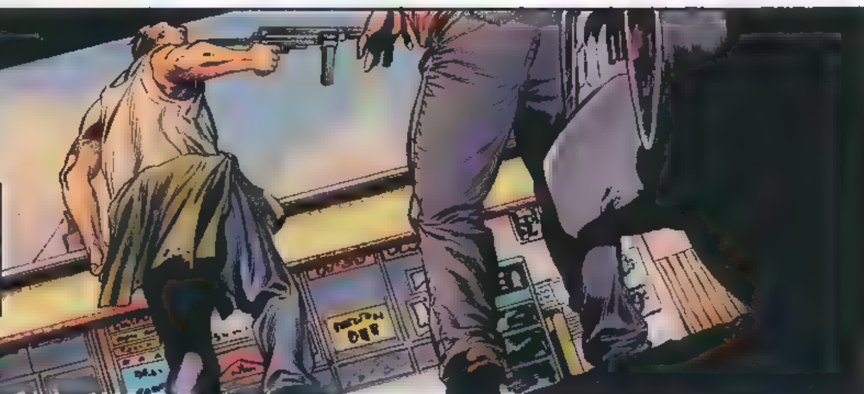

BURRACK, ARIZONA.
EEN DAG LATER.

LLOYD HENREID EN
ANDREW 'POKE' FREEMAN:

Keiharde gangsters, dacht Lloyd, en hij rapte:
Pak aan, vuile rattenkop.
Een broodje loodvergiftiging, smeris.

Hun gestolen auto lag vol dope en schietijzers.
Twee .38'ers, twee .45'ers, de .357 Magnum die Poke zijn Poker noemde, zes hagelgeweren en Lloyds lieveling: een Smeisser-machinepistool.

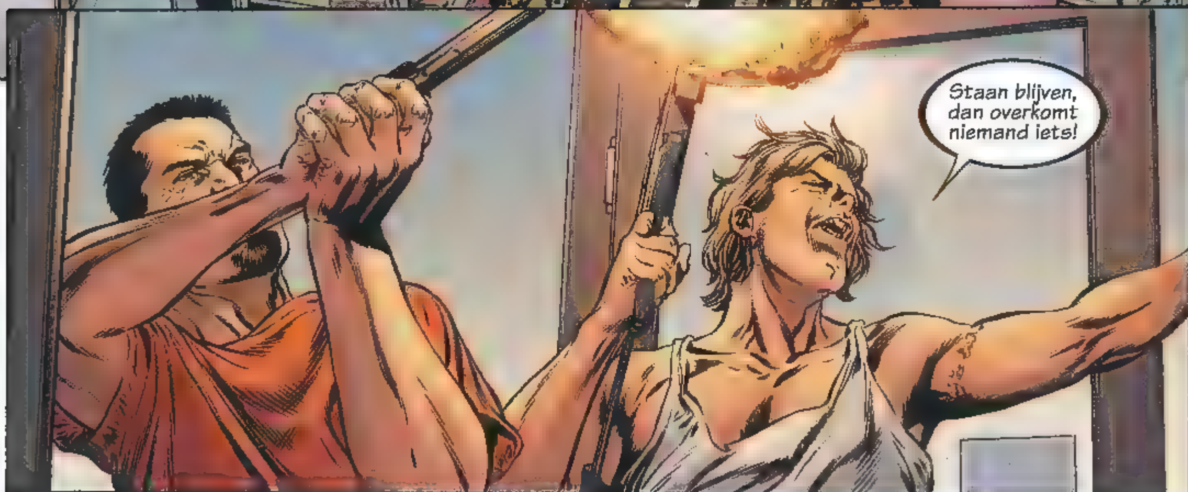

Ze wilden snel scoren. Geld op zak, wegenkaarten kopen, van auto wisselen, en dan over kleine weggetjes naar het noorden.
Weg uit Arizona.
SUPER
BIER WIJN
KOPIËREN
FAX
SNACKS
SANDWICHES

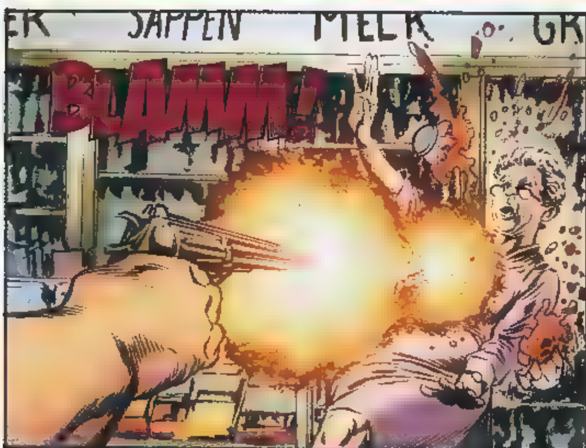

Klaar?
Zekers.
Ze waren stoned, paranoïde en woedend.

In de winkel rook het naar muffe drop, zon, tabak en ouderdom.

Aanwezig waren de eigenaar, een cowboy die sigaretten en Slim Jims kocht, en een vermoeide vrouw die zich afvroeg welke spaghettisaus haar man het lekkerst vond.

SODA WATER SAPPEN

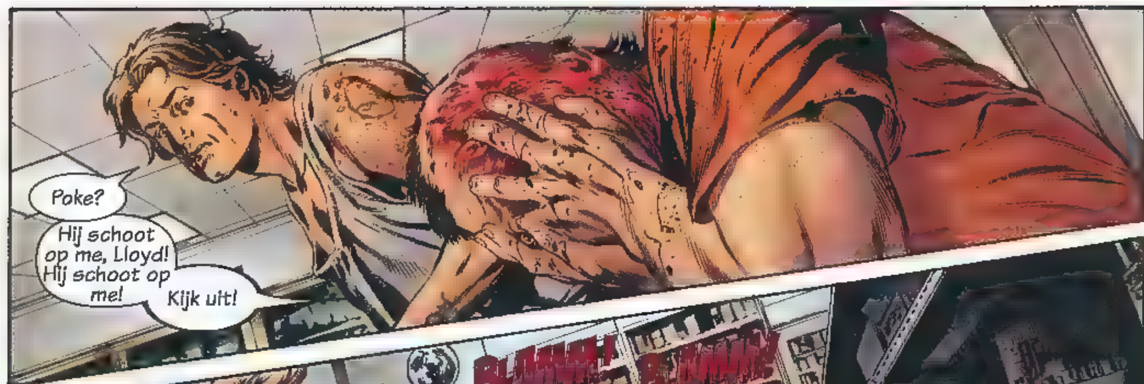

Jezus, Poke, je hoefde haar niet...

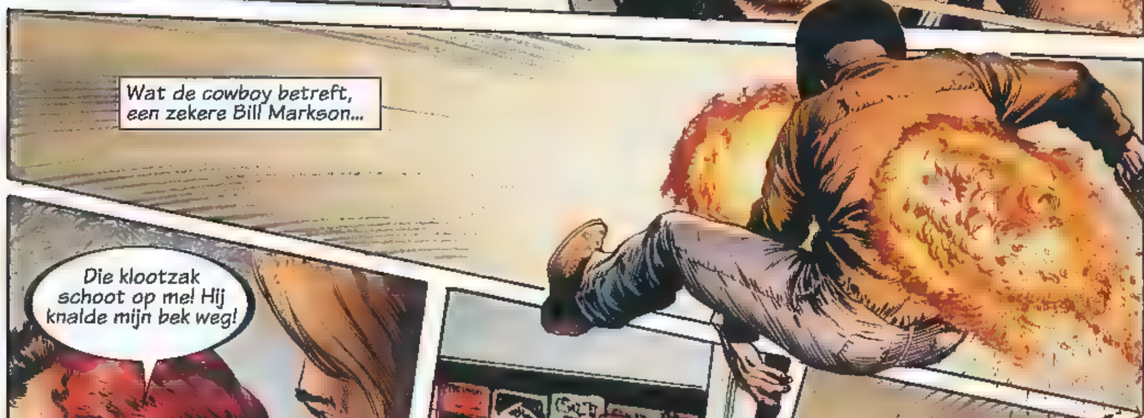
Ik heb haar gepokeriseerd, maat! Woep! Woep!

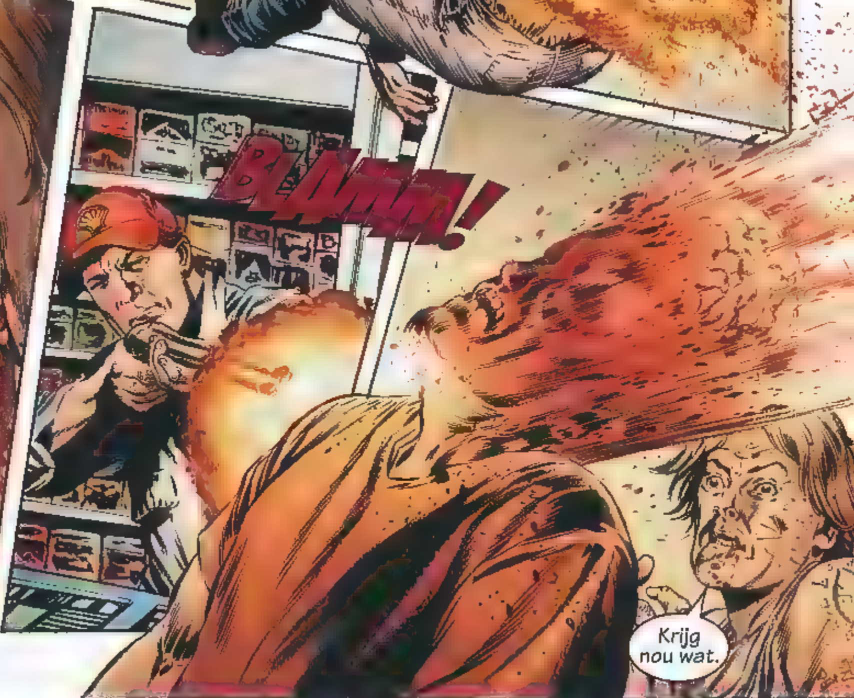

Poke?
Hij schoot op me, Lloyd! Hij schoot op me!
Kijk uit!

BLAMM! BLAMM!
Lloyd schoot op de cowboy, meer in een reflex dan uit zelfverdediging.

Hij hoorde de kogel van de cowboy niet, maar voelde dat hij door zijn haar ging.

Wat de cowboy betreft, een zekere Bill Markson...

Die klootzak schoot op me! Hij knalde mijn bek weg!
Laat... laat maar, Poke. Ik had hem te pakken.

BLAMM!
Krijg nou wat.

Dan maar geen geld, dacht Lloyd. Geld kon je overal krijgen.

DE POLITIE VAN ARIZONA KOMT LANGS VOOR HOTDOGS EN MILKSHAKES.

Halt – staan blijven!

Wat is hier aan de hand?

Drie dooien! Grote puinhoop! Dader nam de achterdeur! Ik ga pleite!

Hij liegt. Hij en zijn maat hebben Bill Markson en mevrouw Storm neergeschoten. Ik heb zijn maat neergeschoten!

Handen omhoog – nu!

Nog geen uur later zou Lloyd Henreid in de cel van Apache County zitten, met spijt van de dag waarop hij Poke had ontmoet, ruim een jaar geleden in een open gevangenis in Nebraska.

OGUNQUIT, MAINE.

DE HUISKAMER VAN DE FAMILIE GOLDSMITH.

Frannie Goldsmith heeft haar hele leven naar het afgemeten getik van de staande klok in de huiskamer van haar moeder geluisterd.

De klok beheerste de hele kamer, die drukkend en ellendig was en nare herinneringen aan haar jeugd bij haar opriep.

Hoe kon je dat doen? Als een geile teef met die jongen rollebollen?

Moeder...

Carla...

Dacht je dat je in dit huis kon blijven? Dacht je dat we je kost en inwoning geven?

Nee! Dat wil ik niet!

Ik wil hier ook niet blijven. Ik ga wel naar Bobbi in Dorchester of Debbie in Somersworth.

Niet dat het jou iets aangaat.

Gaat het mij niets aan? Ondankbare kleine...

Je hebt geen greintje schaamte!

God, wat doe je je vader en mij aan? Dit breekt zijn hart...

Ik voel me niet gebroken.

Peter, laat dit aan mij over. Ze heeft het jou 't eerst verteld en het voor mij verzwegen, maar nu praten wij dit samen uit. Moeder en dochter.
Dit is niet jouw terrein.
Toch wel.

Papa...

Praat niet tegen hem...
KLAPP!
Carla!

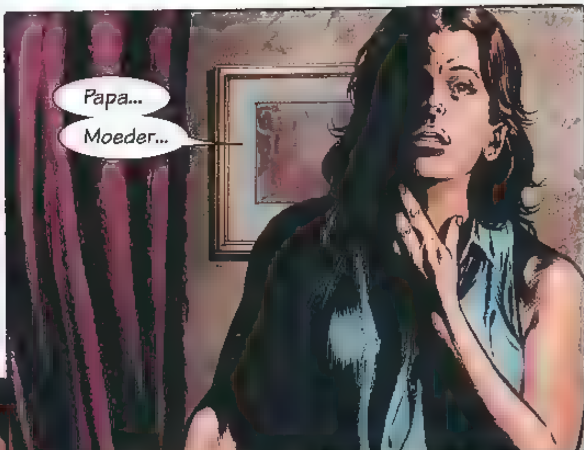

Ik weet dat je hem om je vinger kunt winden, maar vandaag heb je met mij te maken, juffie!

Hou op, Carla...
Hou op en luister naar me...
Peter...

Na Freds dood heb je nooit meer om Frannie gegeven. Je dacht dat liefhebben te veel pijn deed.
Je wijdde je aan de doden en vergat degenen die nog leefden.

Praat niet over Fred! Praat niet tegen mij over mijn zoon!

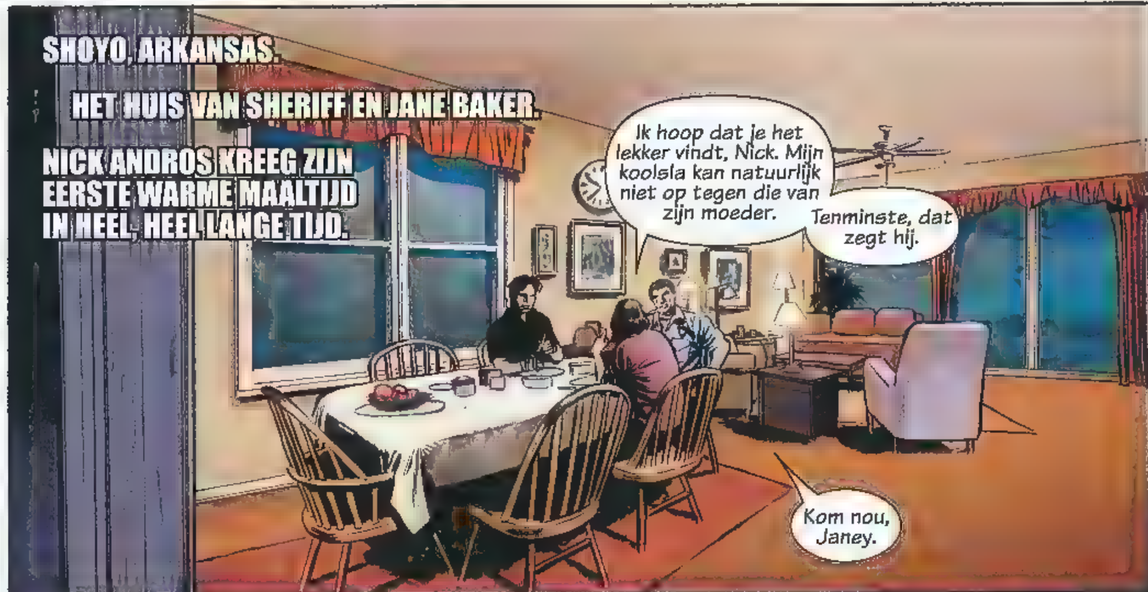

Hij was ook mijn zoon, maar hij is dood, Carla. En Frannie en haar baby leven. En als je haar wegjaagt, heb je niets dan... dan deze kamer en een man die je erom zal haten.

Papa...
Moeder...

Ik... ik wil naar boven en... gaan liggen.
Ik denk... dat ik beter kan gaan liggen.

Carla Goldsmith verliet de kamer, wankelend alsof ze dronken was. Ze wilde niet dat haar man of dochter haar hielp, al boden beiden dat aan.

Vader en dochter bleven een hele tijd verbijsterd staan. Ergens boven hen hoorden ze Carla snikken...
... en de staande klok tikte rustig verder.

SHOYO, ARKANSAS.
HET HUIS VAN SHERIFF EN JANE BAKER.
NICK ANDROS KREEG ZIJN EERSTE WARME MAALTIJD IN HEEL, HEEL LANGE TIJD.
Ik hoop dat je het lekker vindt, Nick. Mijn koolsla kan natuurlijk niet op tegen die van zijn moeder.
Tenminste, dat zegt hij.
Kom nou, Janey.

hoest
hoest
Je wordt lelijk verkouden. En moet je je bord zien.
Je hebt maar een muizenhapje gegeten.

Ik hoef me niet altijd vol te stoppen.

Je hebt ook een kleur. Dat betekent dat je koorts hebt. En dat betekent dat je vanavond thuisblijft.
En dat is definitief, John Baker.

Lieverd, ik heb arrestanten. Die moeten eten en drinken hebben.
Dat kan Nick wel doen. Jij gaat naar bed.
En begin nou niet over je slapeloosheid.

Ik kan...
hoest hoest
... ik kan Nick niet sturen. Hij is doofstom.
Trouwens, hij is geen deputy.

Nou, dan maak je hem toch deputy?
Hij is niet van hier, Janey.
Daar maakt niemand zich druk om.

En zo, vrienden, promoveerde Nick Andros binnen vierentwintig uur van gedetineerde tot deputy.
Je hebt je brits in de hoek, Nick. Hij is hard, maar schoon.

Wees voorzichtig, jongen...

... bedenk wel: als er iets is, kun je niet om hulp roepen.

CELLENBLOK SHOYO.
Er zijn vier cellen in sheriff Bakers politiebureau.
In de eerste zat Vincent Hogan...
In de tweede Bill Warner...
In de derde Mike Childress...

De vierde en laatste cel was leeg, want Ray Booth, broer van Jane Baker en leider van het stel, degene die Nick bont en blauw had geslagen, was ervandoor.

Nick zat enigszins van de cellen afgewend om de scheldwoorden van de arrestanten niet te kunnen liplezen...

Toch ving hij nu en dan iets op...
Een vuile lafbek is het, hè?

Nick had daar een passend antwoord op.

Op verzoek van Jane Baker zette Nick zijn levensverhaal op papier. Hij vertelde vooral hoe hij had leren lezen en schrijven.

Hij was opgegroeid in een weeshuis, woedend en geïsoleerd, onbereikbaar. Toen vond een leraar, een zekere Rudy Sparkman, dat hij ook iets waard was. Hij gaf Nick een leeg papier, wees ernaar, wees naar Nick en toen weer naar het papier.

Eerst begreep Nick niet wat hij bedoelde, maar toen wel. Rudy zei: Jij bent dat lege papier.

Jij bent dit lege papier.

Na zes moeizame jaren kon hij lezen, schrijven en liplezen.

Die nacht droomde Nick:

Hij liep tussen eindeloze velden groene maïs door en zocht naar iets, maar hij wist niet wat.

En hij was zo vreselijk bang voor iets wat achter hem aan kwam...

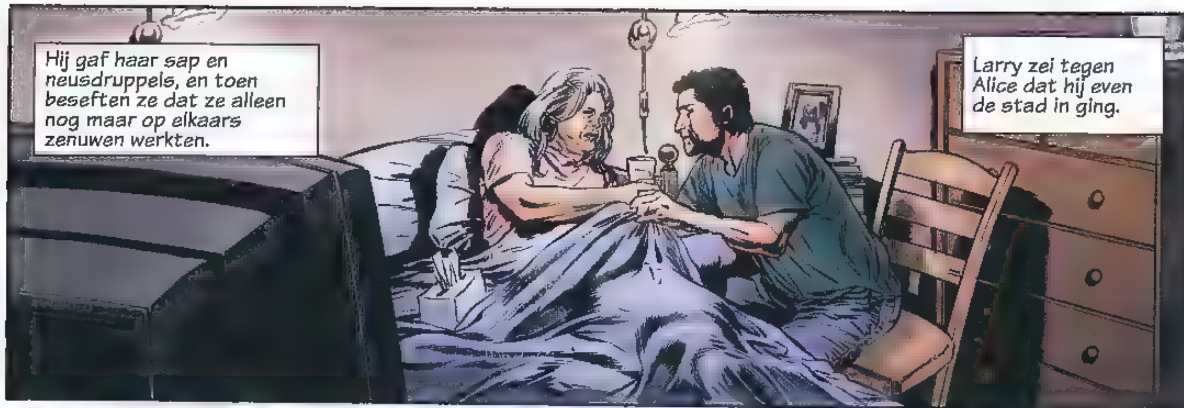

BROOKLYN, NEW YORK.
LARRY UNDERWOOD:
Vrije dag, mam?

Ik verrek van de verkoudheid.
Ik meld me niet graag op vrijdag ziek, dat doen er zoveel, maar ik heb koorts en gezwollen klieren.

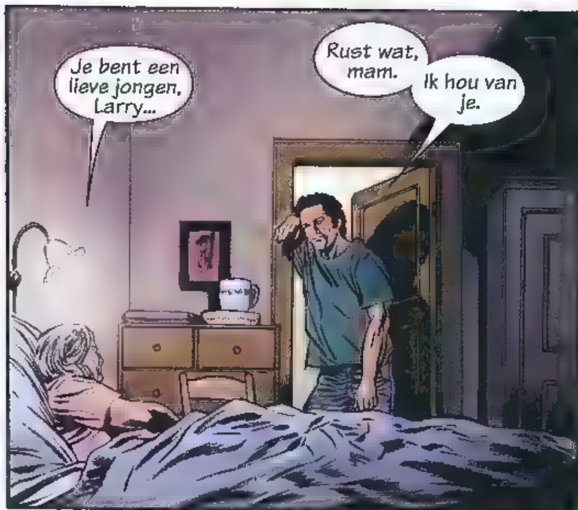

En toch maakte ze roerei voor hem met dezelfde garde die ze al had toen hij in de eerste klas van de lagere school zat...

Heb je de dokter gebeld?
Nee, ik blijf thuis en slik wat aspirientjes. Morgen om deze tijd gaat het vast wel weer beter.

Omdat ze zich niet liet vermurwen, probeerde Larry haar te helpen.
Je tilt je nog een breuk om mij naar 'Let's Make a Deal' te laten kijken.

Hij gaf haar sap en neusdruppels, en toen beseften ze dat ze alleen nog maar op elkaars zenuwen werkten.
Larry zei tegen Alice dat hij even de stad in ging.

Dat is een goed idee...
Ik... ik denk dat ik een dutje ga doen.

Je bent een lieve jongen, Larry...
Rust wat, mam.
Ik hou van je.

Hij nam de metro naar Times Square. Zijn opwinding nam toe bij elk station.
Hij dacht dat de stad veranderd zou zijn sinds zijn vorige keer. Magischer geworden.

49 St Subway St
Maar toen hij het metrostation uit kwam...

Het zag er hetzelfde uit. Oké, er waren minder massagesalons en seksbioscopen, maar verder was het nog dezelfde stad...

En dat stemde Larry verdrietig.

Toen hij langs een platenzaak kwam, hoorde hij zijn eigen stem uit gehavende luid-sprekers boven de deur komen.

Dat ben ik, dacht Larry.

Plotseling wilde hij hier niet meer zijn, onder de loodgrijze lucht, in de uitlaatgassen, bang dat iemand zijn portefeuille zou rollen.

Hij verlangde hevig naar de westkust terug.

CALIFORNIË, PROJECT BLUE.

GENERAAL BILL STARKEY, VAN SLECHT NAAR SLECHTER NIEUWS:

Wat nu weer, Len?

De pers, generaal.

LEN CREIGHTON:

Een arts in Sipe Springs, Texas – zevenhonderd kilometer bij Arnette vandaan – heeft blijkbaar lucht gekregen van Blue. En twee journalisten uit Houston leggen verband tussen wat er in Sipe Springs gebeurt...

... en wat al gebeurd is in Arnette, Verona, Commerce City, Polliston en de rest van de plaatsen die onder quarantaine staan...

Dus ons 'probleempje' verschijnt straks in druk.

Blijk-baar.

Wat wil je eraan doen, Bill?

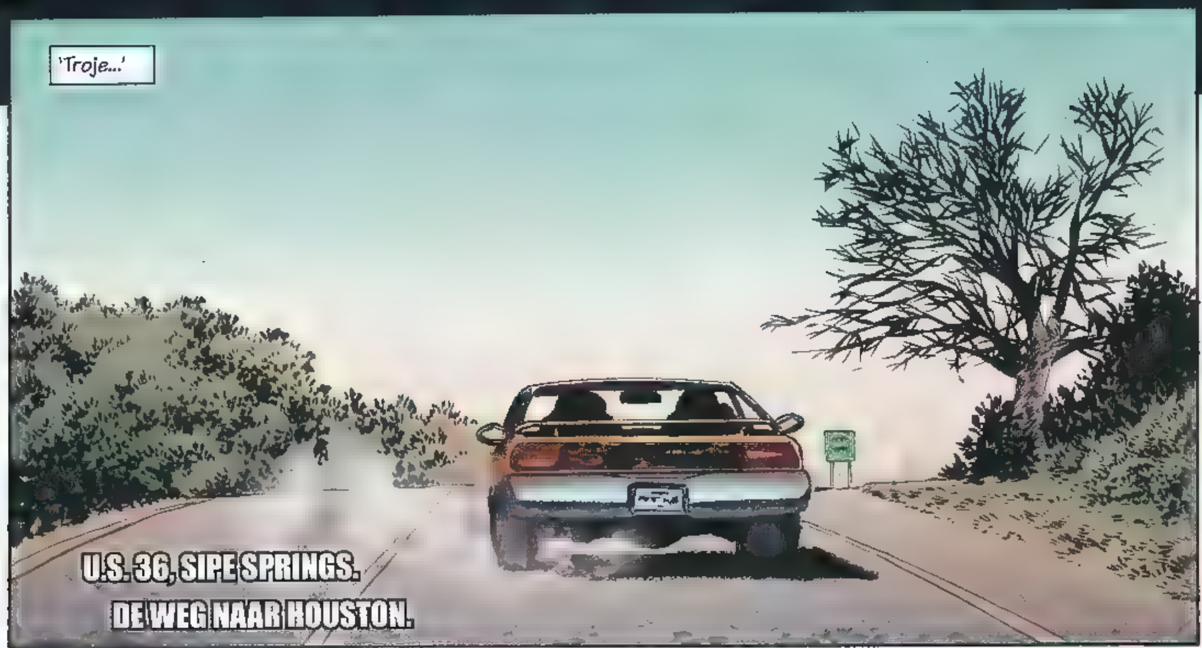
Er heeft zich een betreurenswaardig incident voorgedaan in een tak van de krijgsmacht, Len.

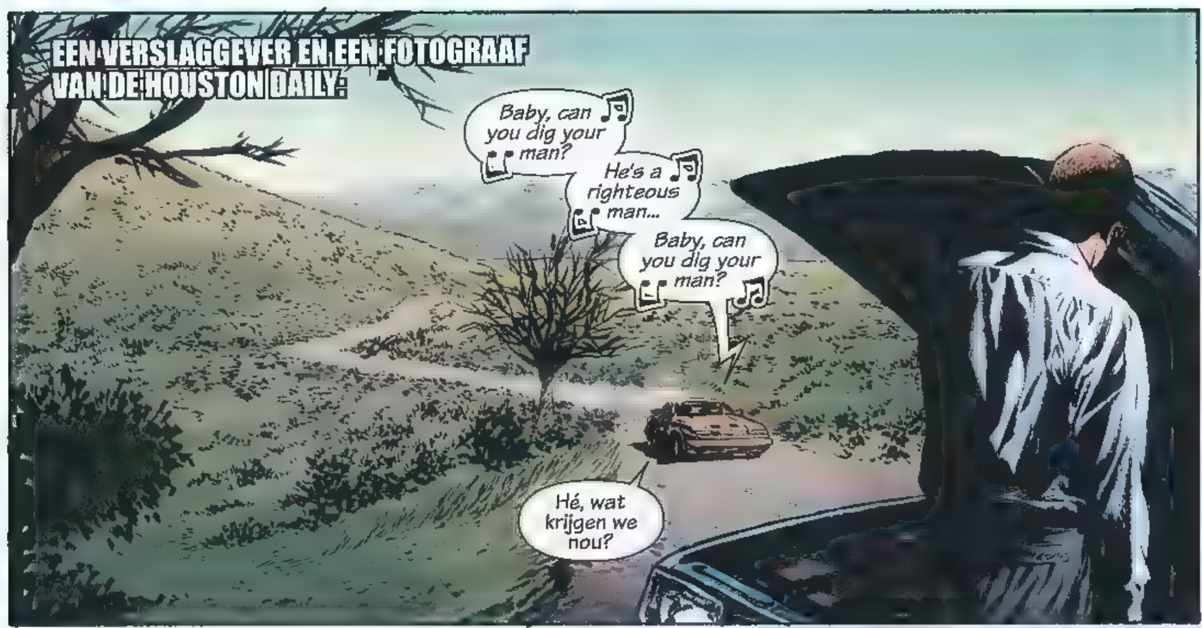
Op een gegeven moment vraag je niet meer naar de oorzaak, maar zeg je tegen jezelf: hoe kan die tak het best worden gesnoeid?

De krijgsmacht is een vader en moeder voor ons. En als je thuiskomt en je moeder is verkracht en je vader neergeslagen en beroofd, dan bel je niet meteen de politie, maar bedek je eerst hun naaktheid.

Omdat je van ze houdt.

Uiterste tegenmaatregelen, Len.
'Troje.'
Bill...
Ik herhaal, Len...

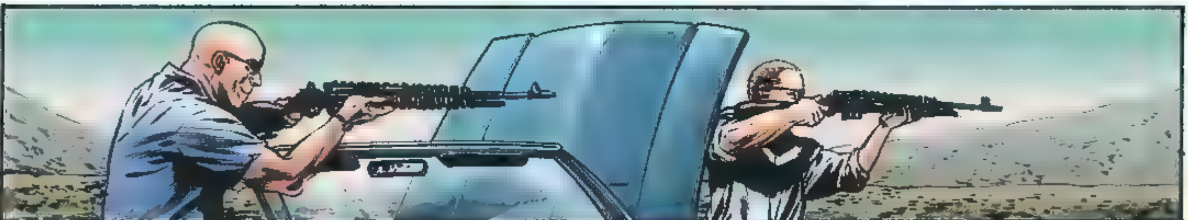

'Troje...'
U.S. 36, SIPE SPRINGS.
DE WEG NAAR HOUSTON.

EEN VERSLAGGEVER EN EEN FOTOGRAAF VAN DE HOUSTON DAILY.
Baby, can you dig your man?
He's a righteous man...
Baby, can you dig your man?
Hé, wat krijgen we nou?

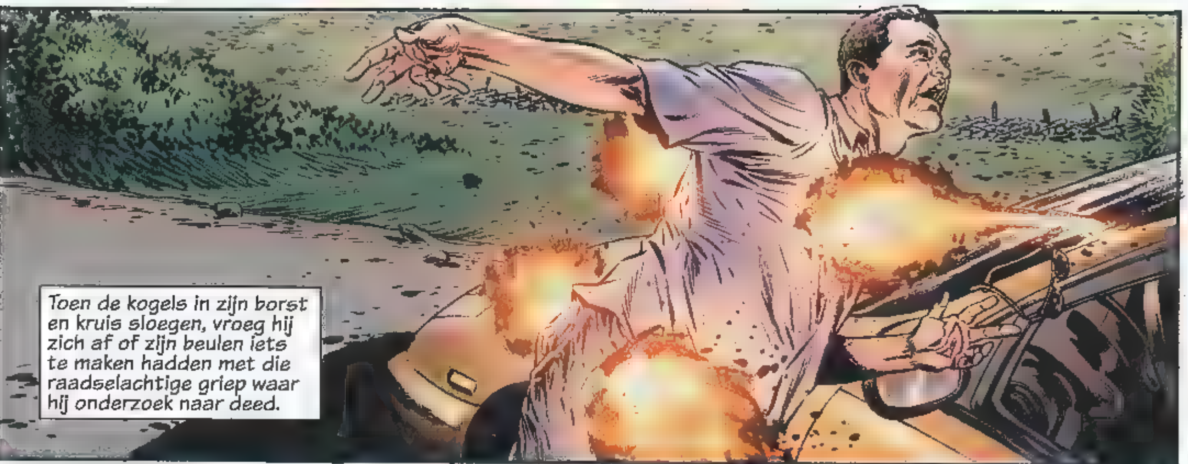

Ik weet het niet...

Zeg...
Zeg, misschien kunnen we beter...
Blijf jij maar zitten...

Oké, wil iemand me uitleggen wat hier het probleem is?

Alle...
De verslaggever had drie jaar in het leger gezeten. Hoewel ze geen uniform droegen, zag hij dat het soldaten waren.

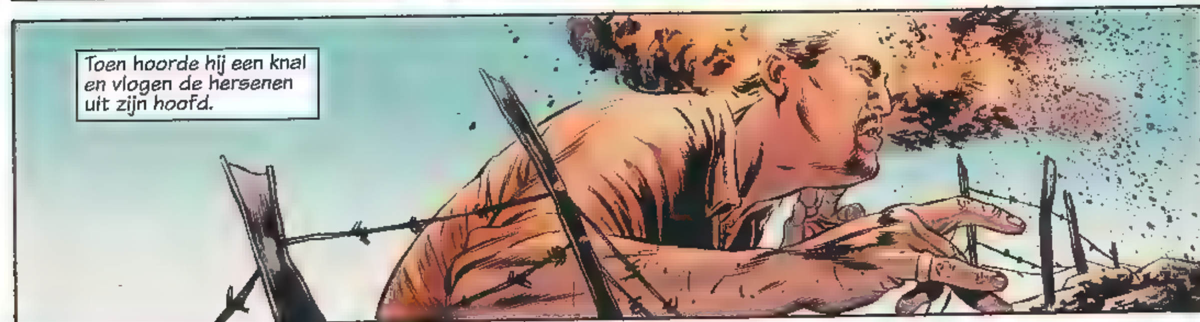

Toen de kogels in zijn borst en kruis sloegen, vroeg hij zich af of zijn beulen iets te maken hadden met die raadselachtige griep waar hij onderzoek naar deed.

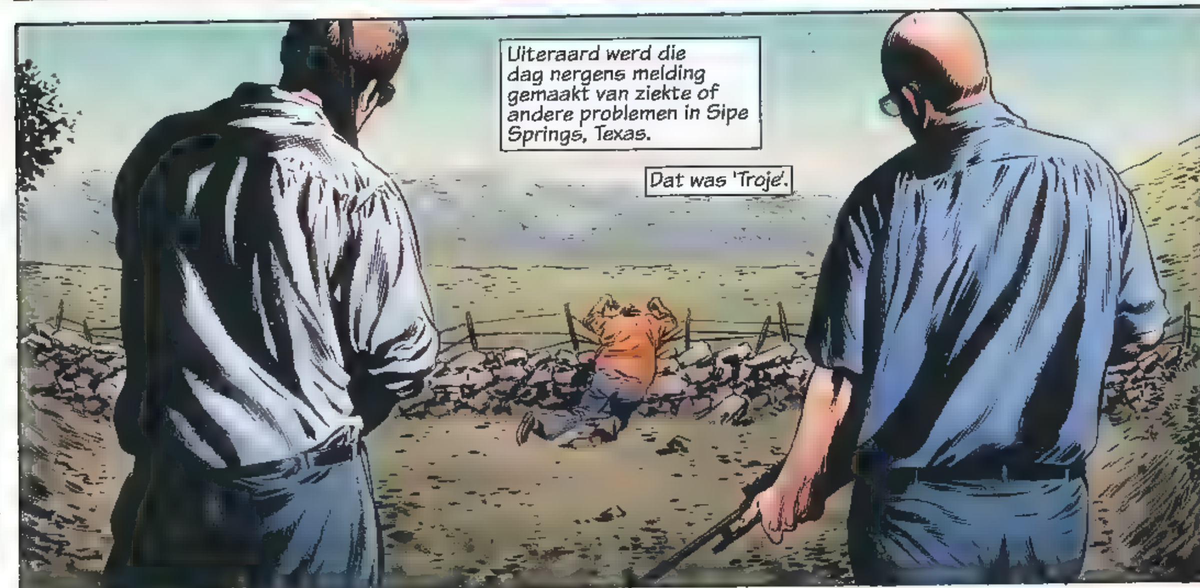

Rennen...
Enige kans...

De berm af...

hijg
hijg
hijg

De laatste gedachten van de fotograaf:
Ik ga het halen! Ik ren gewoon door.

Toen hoorde hij een knal en vlogen de hersenen uit zijn hoofd.

Uiteraard werd die dag nergens melding gemaakt van ziekte of andere problemen in Sipe Springs, Texas.
Dat was 'Troje'.

Ze onderwierpen hem hier nog aan tests, maar de fut was eruit. Het ging allemaal nogal slordig.

Meneer Redman?

Erger nog...

Erger nog waren de wapens.
Iedereen die zijn kamer binnenkwam had een gewapende soldaat bij zich.

Dat betekende dat ze hem wel konden missen.
Hij hoefde geen geintjes meer uit te halen, zoals met Deitz.

Het was een simpel feit: Stu was doods-bang.
Dat hij gevangen werd gehouden, was erg. Dat ze hem ook nog met wapens bedreigden...

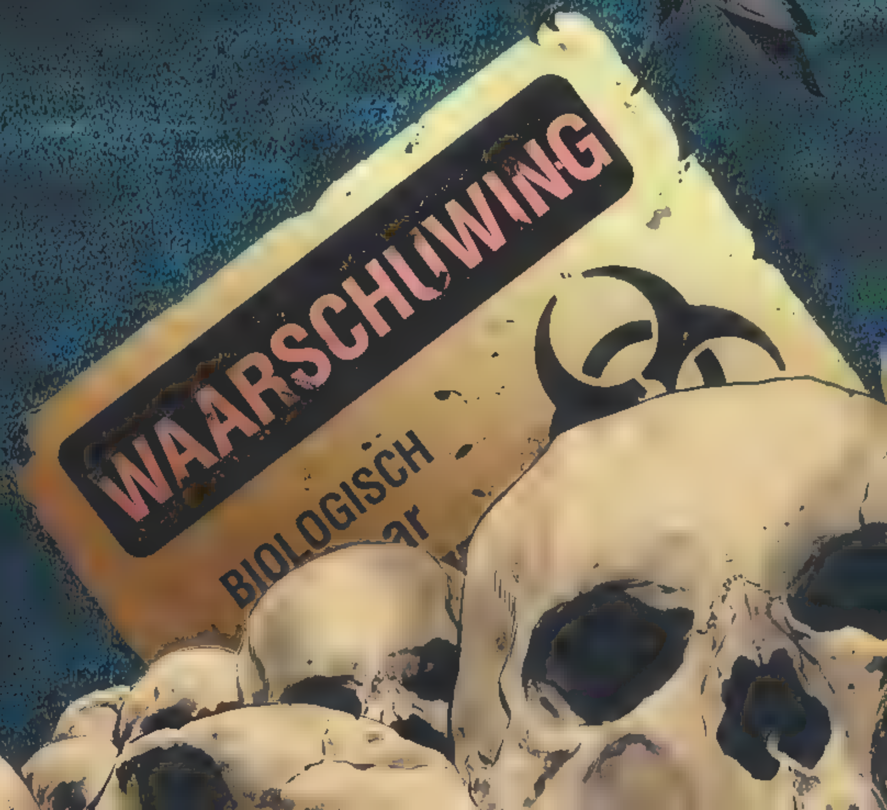

... was heel erg.
Dank u, meneer Redman.

En niet voor het eerst...
... vroeg Stu zich af of hij kon ontsnappen.

Hoofdstuk

VIER

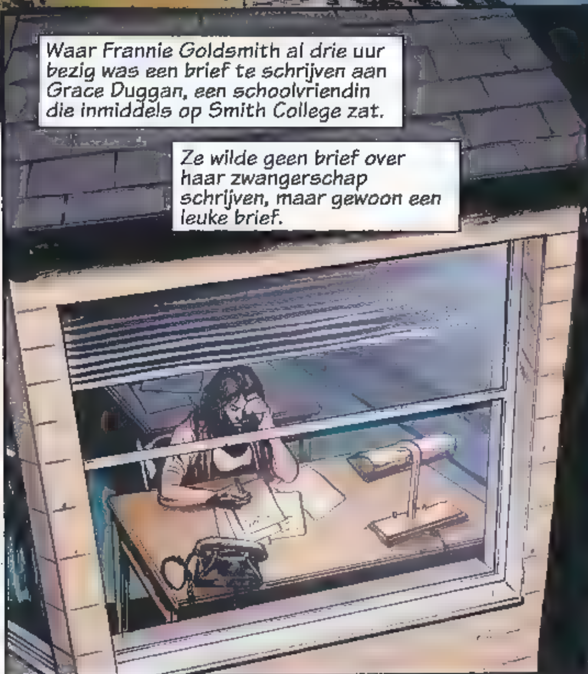

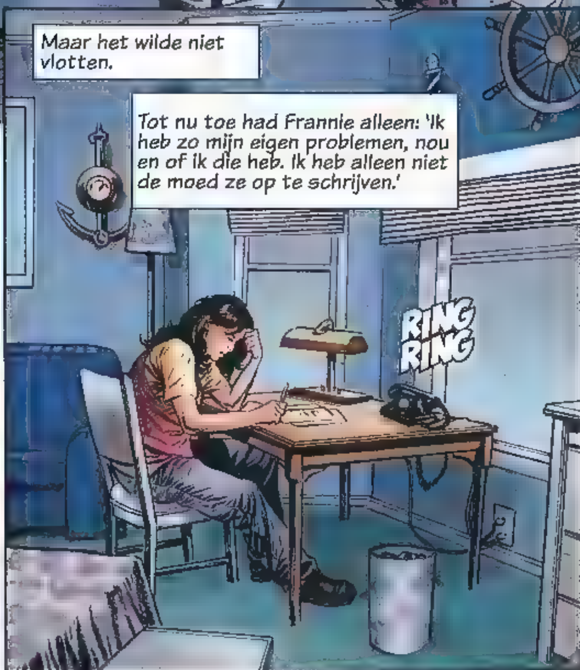

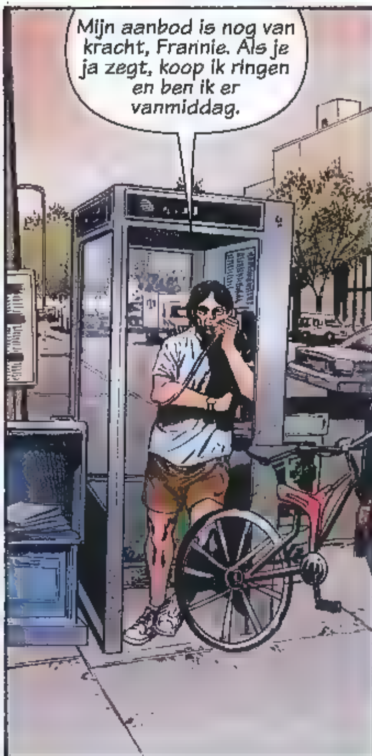
> Sheriff John Baker
>
> SHERIFF JOHN BAKER
> BESTE SHERIFF OF WIE OOK,
> IK GA ONTBIJT HALEN VOOR DE ARRESTANTEN EN KIJKEN OF IK DOKTER SOAMES KAN VINDEN VOOR VINCE HOGAN, DIE VOLGENS MIJ ECHT ZIEK IS.
>
> Nick Andros

HET HARBORSIDE HOTEL.
OGUNQUIT, MAINE.

Waar Frannie Goldsmith al drie uur bezig was een brief te schrijven aan Grace Duggan, een schoolvriendin die inmiddels op Smith College zat.
Ze wilde geen brief over haar zwangerschap schrijven, maar gewoon een leuke brief.

Maar het wilde niet vlotten.
Tot nu toe had Frannie alleen: 'Ik heb zo mijn eigen problemen, nou en of ik die heb. Ik heb alleen niet de moed ze op te schrijven.'
RING RING

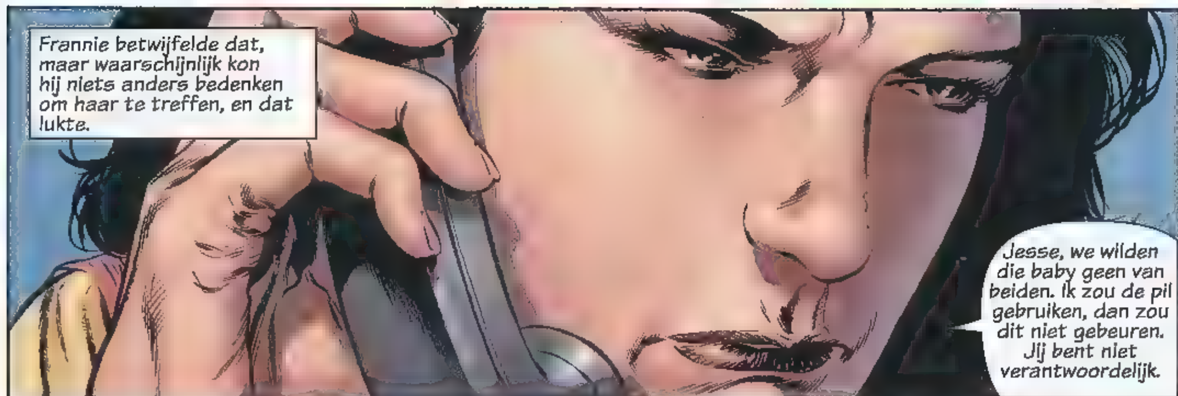

Jess, de vader van Frannies kind, belde uit Portland.
Zeker veel gedonder thuis?
Kun je wel zeggen.
Ze wilde niets zeggen over de scène met haar moeder, want dan zouden ze een soort samen-zweerders worden, en Fran en Jess hoorden niet meer bij elkaar.

Mijn aanbod is nog van kracht, Frannie. Als je ja zegt, koop ik ringen en ben ik er vanmiddag.

Dat weet ik, Jess, maar ik wil nog niet trouwen, en dat heeft niets met jou te maken.
Ze klonk kalm; ze wilde niet giechelen of huilen, al was er kans op beide.

En de baby?
Die wil ik krijgen.
En sta je hem dan af?
Dat weet ik nog niet.
Ik denk veel aan de baby...

Frannie betwijfelde dat, maar waarschijnlijk kon hij niets anders bedenken om haar te treffen, en dat lukte.
Jesse, we wilden die baby geen van beiden. Ik zou de pil gebruiken, dan zou dit niet gebeuren. Jij bent niet verantwoordelijk.

Het gesprek sleepte zich nog wat voort. Toen ze ophingen, zeiden ze niet 'ik hou van je', en dat was voor het eerst. Verdrietig boog Fran zich weer over haar brief:
'Ik denk dat ik op de nationale feestdag bij je ben, tenzij je van plan bent veranderd. Als ik je zie, vertel ik je alles! Ik kan je raad goed gebruiken.'
RING RING

Het tweede telefoontje kwam van haar vader. Die zei dat haar moeder ziek was en dat de dokter was geweest.
... de griep? O, papa, dat is op haar leeftijd niet zo best.
Nee, zeker niet.
Fran maakte zich meteen grote zorgen.

Ik heb dokter Edmonton alles over je baby en over je ruzie met Carla verteld. Ik wilde weten of dat meespeelde bij haar... instorting.

Hij zei nee. Griep is griep.

Griep kan...

Edmonton zei dat er een gemeen virus heerst.

En je weet hoe druk je moeder met haar vrijwilligerswerk is; ze werkt harder dan ik...

Ze heeft de rode loper uitgerold voor de eerste bacil die haar kant op kwam. Dat is alles.

Peter wilde niet dat zijn dochter zich schuldig voelde.

Aan het eind van hun gesprek beloofde Peter zijn dochter dat hij zou bellen of haar zou halen als Carla achteruitging.

Toen maakte Fran na veel gepieker eindelijk haar brief aan Grace af: 'Geloof in mij en ik geloof in jou.'

Buiten pakten zich purperen en zwarte wolken samen boven Ogunquit Harbor.

Onweer op komst.

LOS ANGELES, CALIFORNIË.

SANTA MONICA BOULEVARD.

Jane's. Kan ik u helpen?

Als dat zou kunnen.

Hoor eens, wijsneus, dit is niet...

... wacht even. Larry?

Ja, Arlene. Ik ben het. Hallo.

Waar ben je, Larry? Niemand heeft je gezien.

NEW YORK.

TIMES SQUARE.

Nou, ik ben aan de oostkust...

Ik had last van bloedzuigers, en ik dacht: ik ga het water uit tot ik van ze af ben.

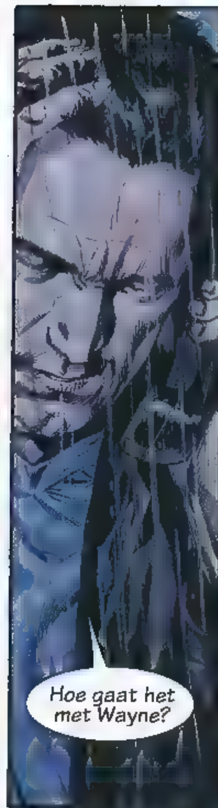
Nu ik erover nadenk: daar heb ik van gehoord. Het kon niet op.

Ja, zeg, Arlene, is Wayne Stuckey daar ergens? Ik wil hem ergens voor bedanken.

Heb je het dan niet gehoord?

Hij ligt in het ziekenhuis met die griep...

Dat is maar bangmakerij. Er was niets op het nieuws.

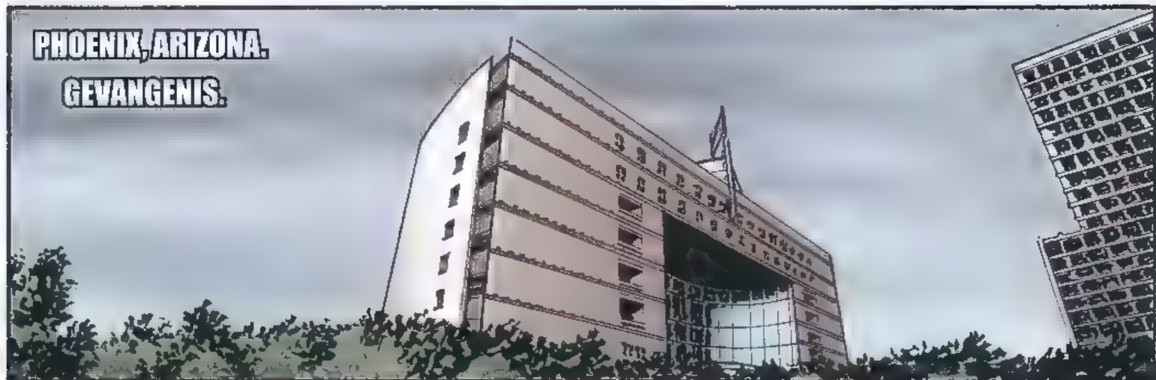
Hier staat in de krant dat je een griepprik moet halen, maar dat is alles...

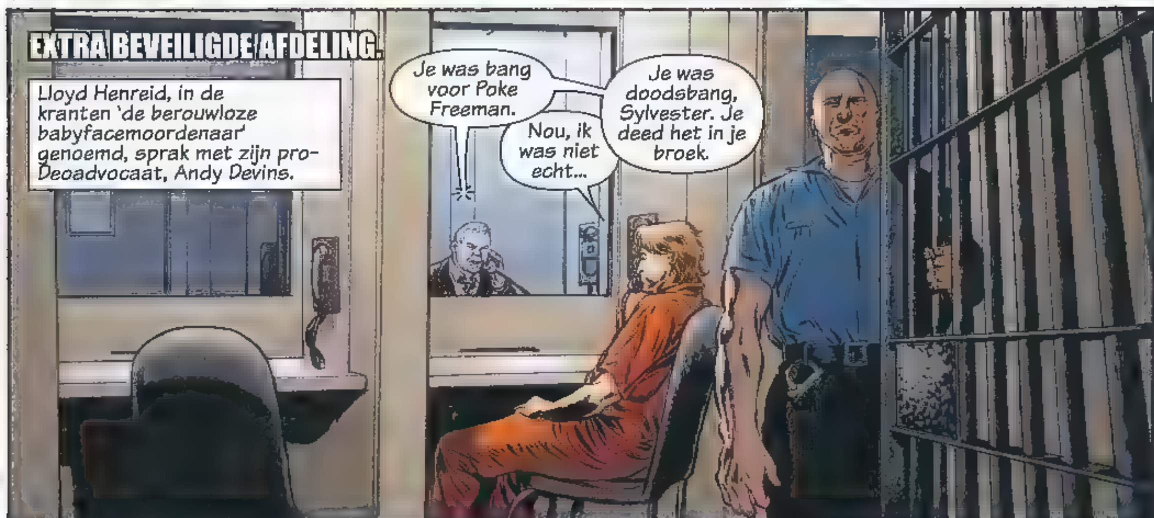
Als je er geen last van hebt, kun je daar beter blijven.

Larry dacht aan de verkoudheid van zijn moeder. Die was minder geworden, toen erger, en nu heel erg...

En had hij in de stad niet veel mensen horen niezen en hoesten...? Het leek wel een tb-kliniek...

New York, uw naam is paranoia.

PHOENIX, ARIZONA.
GEVANGENIS.

EXTRA BEVEILIGDE AFDELING.
Lloyd Henreid, in de kranten 'de berouwloze babyfacemoordenaar' genoemd, sprak met zijn pro-Deoadvocaat, Andy Devins.
Je was bang voor Poke Freeman.
Nou, ik was niet echt...
Je was doodsbang, Sylvester. Je deed het in je broek.

En toen jullie aan de gang waren, bedreigde hij je meermalen met een pistool.
Nee, hij heeft nooit...
Ja, dat deed hij, Sylvester. Je bent het alleen even vergeten. Hij dreigde je zelfs dood te schieten als je niet meedeed. Zo is het toch?

Zeg, meneer Devins...
Ten eerste heet ik niet...

Luister goed naar me, Sylvester.
Jij snapt niet hoe diep je in de problemen zit.

Over vier dagen moet je voorkomen. De jury wordt in één dag samengesteld. Op de tweede dag komt de aanklager met zijn bewijsvoering. Daarna probeer ik drie dagen aan het woord te blijven...

... maar dan gaat de jury in beraad en word je in drie minuten schuldig bevonden.

En dan?

Nou, dan ga je naar de dodencellen en geniet je van het lekkere eten daar tot het tijd is en je de schok van je leven krijgt.

Het duurt niet lang...

Ben je bang, Sylvester?

J-jezus, ja, ik ben bang.

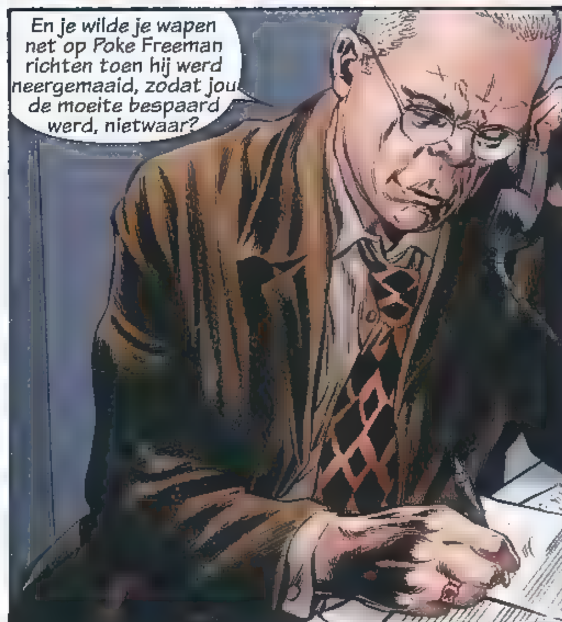
Als je u zo hoort, ben ik al dood.

Ik wil je niet dood hebben, maar wel bang.
Als je met een arrogante grijns de rechtszaal binnenkomt, zetten ze je op die stoel en halen ze de schakelaar over.

Maar als je naar mij luistert, sleep ik je er heel misschien doorheen.
Ik garandeer niets. Misschien.
Ik... begrijp het.

Blij dat te horen.
Nou, misschien kun je je herinneren dat Poke tegen je zei dat er losse flodders in je wapen zaten. Je schrok je dan ook een ongeluk toen er echte kogels uit kwamen, nietwaar?

Lloyd was net een zwakke leerling die eindelijk de les van zijn leraar begreep.
Ja...
Ik schrok me zowat een... een beroerte.

En je wilde je wapen net op Poke Freeman richten toen hij werd neergemaaid, zodat jou de moeite bespaard werd, nietwaar?

Hoe dom hij ook was, Lloyd Henreid wist dat als er geen regelrecht wonder gebeurde hij het er bij die jury op moest wagen: het was erop of eronder.
Meneer Devins...
Zo is het allemaal precies gegaan, ja.

SHOYO, ARKANSAS.
DOKTER SOAMES:

Sheriff Baker is dood. Hij is kort na twee uur vannacht overleden. Nu heeft zijn vrouw Janey het ook.

De auto van dokter Soames had langzaam door Main Street gereden toen Nick hem zag en aanhield.

Soames leek wel twintig jaar ouder dan de vorige keer dat Nick hem zag, toen Soames zijn verwondingen had behandeld.

LILJA'S LIBRARY

FINAN
SERVI

En Baker is niet de enige. De laatste twaalf uur heb ik twaalf overlijdensaktes getekend, en ik weet dat er voor de middag nog twintig doodgaan als God geen genade toont.

Maar dit ligt vast niet op Gods weg.

WAT HEBBEN ZE?

Ik weet het niet, maar ik heb het zelf ook.

(Al ben ik op dit moment vooral gewoon doodmoe...)

Help me de auto uit, Nick, en naar die bank daar. Jij bent een goeie om tegenaan te praten; dat zal je wel vaker gezegd zijn.

Het zijn heel gewone symptomen. Rillingen. Koorts. Hoofdpijn. Zwakheid, gebrek aan eetlust. Pijnlijk urineren, gezwollen klieren. Zwellingen in oksels en in het kruis. Kortademigheid, hartzwakte.

Dat zijn symptomen van verkoudheid, influenza, of longontsteking. Dat kunnen we allemaal genezen, Nick, maar dit niet.

Dit wordt erger, minder erg en dan weer erger; de patiënt wordt zwakker, de zwellingen worden erger, en hij gaat dood – in alle gevallen, geloof ik.

Iemand heeft een fout gemaakt.

En ze proberen het verborgen te houden.

Dat klinkt een beetje paranoïde, hè?

Maar in heel Shoyo doet de telefoon het niet meer. Bovendien zijn de twee afslagen van de snelweg naar Shoyo afgesloten. werk in uitvoering, staat er, maar er wordt niet gewerkt.

Er zijn ook soldaten, heb ik gehoord. Bij de afslagen, op de kleinere wegen. Legerwagens versperren overal de toegang tot de stad.

Nogmaals: iemand heeft een fout gemaakt en nu willen ze dat verborgen houden. En hoeveel mensen gaan er intussen dood?

Dwaasheid, dwaasheid...

En jij, Nick? Hoe voel je je? Verkouden? Niezen? Hoesten?
Nick schudde zijn hoofd bij elke vraag.

Ga je proberen hier weg te komen?
Dat lukt misschien wel als je dwars door de velden gaat.

IK KAN DE ARRES-
TANTEN NIET IN
DE STEEK LATEN.
F ZE TE ETEN
EN GA DAN NAAR
MEVROUW BAKER.

Je bent erg attent. Dat komt weinig voor.
Een jongen met verantwoordelijk-heidsgevoel – dat komt tegenwoordig nog minder voor.
Jij past goed op die drie daar in de cel, hè?
Nick knikte ernstig.

Toen hij met het ontbijt op het bureau terugkwam, keken Billy en Mike erg angstig en ijlde Vince Hogan van de koorts.
Om zes uur die avond zou hij dood zijn.

NEW YORK.

HET APPARTEMENT VAN ALICE UNDERWOOD.

KERASHH!

Ma?

Larry had naar zijn moeder gebeld; er was niet opgenomen.

Achter haar afgesloten deur had hij gekreun gehoord.

Ma, waar ben je?

Er kwam nu nog meer gekreun van...

Jezus, ma!

Alice Underwood lag op de vloer, half in en half buiten haar slaapkamer.

Ze haalde moeizaam adem, rochelend van het slijm.

Larry?

Ik leg je op je bed, ma...

Larry schrok van de hitte die Alice uitstraalde.

Niemand kon zo'n hoge koorts overleven, dacht hij. Haar hersenen moesten wel verbranden.

Larry, ga je vader halen...

Hij zit in de kroeg met die fotograaf...

Buiten roffelde de donder. De regen kletterde tegen de ramen.

KA-BOEMMMM!

Binnen...

Zeg tegen je pa dat hij naar huis moet komen!!

Binnen belde Larry het Mercy-ziekenhuis...

Kom op, kom op...

Uit de slaapkamer van zijn moeder kwam een ijzingwekkende kreet:

LAR-RIIIIIIE-!

De telefoon ging drie keer over, er zoemde iets, en er was een klik.

En toen een opgewekte, mechanische stem:

U hebt het Mercy-ziekenhuis gebeld. Momenteel zijn al onze lijnen bezet. Als u wacht, wordt er zo spoedig mogelijk opgenomen. Dank u.

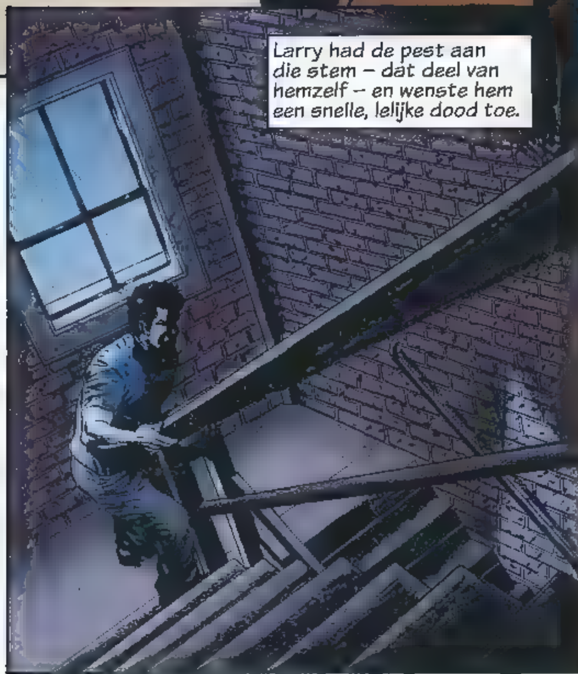
Verdomme...

Moest hij een particuliere ambulance bellen? Of meneer Freeman, de buurman van beneden, op haar laten passen terwijl hij zelf naar het ziekenhuis ging?

Meneer Freeman...
Daar zou hij beginnen...
Ma, luister, ik kom terug...
Ik ga naar het ziekenhuis...

Larry was vreselijk ongerust wat betreft zijn moeder, maar tegelijk praatte een andere stem tegen hem.

Die stelde vragen als:
Waarom moeten die dingen altijd mij overkomen? Waarom nu, terwijl het zo goed met me gaat?
En het verachtelijkste:
Stuurt mam mijn plannen in de war? Wat moet ik veranderen om dit in orde te maken?

Larry had de pest aan die stem – dat deel van hemzelf – en wenste hem een snelle, lelijke dood toe.

Maar die stem was nog krachtig toen hij bij Freeman aanklopte...
Meneer Freeman? Ik ben het, Larry Underwood, de zoon van Alice.
Meneer Freeman, als u daar bent, ik heb hulp nodig.
Zijn geklop galmde als de donder...

KA-BOEMMM!

OGUNQUIT, MAINE.

Pap? Wat is er? Is er iets met mam?

DE HARBORSIDE INN.

Fran...

Frannie...

Het is gedeelde schuld, dacht Frannie. Ieder een stukje van de taart. Haar moeder was niet alleen ziek geworden door het vrijwilligerswerk.

Hoe is het met mam?

Vertel het me, pap!

Ongeveer een uur nadat ik gebeld had ging ze achteruit. Haar koorts werd erger, ze ijlde...

Ik belde het Sanford-ziekenhuis, en die zeiden dat hun ambulances bezet waren, alle twee, maar dat ze Carla op hun lijst zouden zetten...

KA-BOEMMM!

Lijst? Sinds wanneer hebben ambulances wachtlijsten?

Een kwartier geleden waren ze er eindelijk. En er lagen zes mensen in die ambulance...

Je moeder... kwam even bij toen ze haar erin legden, en ze zei steeds: 'Ik krijg geen lucht, Peter, waarom krijg ik geen lucht...?'

Jezus, Frannie...

Wat gebeurt er?

Pap...

Frannie had een knagend schuldgevoel, harige wezentjes in haar buik, waar dat andere ding ook was: haar baby. Ze huilde.
Eet je stukje taart, zei ze tegen zichzelf, met haar armen om haar vader heen.
Het smaakt verschrikkelijk en bitter, maar je moet het eten.
En een tweede en derde stukje.
Eet je taart, Frannie Goldsmith, tot de laatste hap.

Het was een vreselijk toeval dat Alice Underwood in New York, Carla Goldsmith in Maine en Jane Baker (die zo aardig voor Nick Andros was geweest) in Shoyo alle drie op dezelfde dag stierven, enkele uren na elkaar.

PROJECT BLUE.
STARKEY EN CREIGHTON.

De president heeft me gebeld. Ik... ben vervangen, Len.
Natuurlijk verwachtte ik het wel, maar evengoed doet het verrekte pijn.
Jezus, Bill.
Juist nu het land je op de blote knieën zou moeten danken.

Jij hebt nu de leiding, Len. De president wil je zo gauw mogelijk in Washington hebben. Je moet hem vertellen...
... dat het uit de hand is gelopen. De ziekte is opgedoken in Oregon, Nebraska, Louisiana, Florida...

Ja, en er zijn ook verdachte gevallen in Mexico en Chili.
Dit rapport is net binnen.

En we komen geen stap verder met Stuart Redman. Wist je dat we zelfs het Blue-virus bij hem hebben ingespoten?

Hij dacht dat het een kalmerend middel was.
Zijn lichaam schakelde het virus uit en niemand weet hoe...

Jaren geleden gaf mijn dochter me een dichtbundel van een zekere Yeats.
Hij zei dat dingen uit elkaar vallen, dat het midden het niet altijd houdt.

Ik kreeg kippenvel van de laatste regels van een gedicht. Dat was toen zo en nu nog:

'Welk gruw'lijk beest sluipt, nu zijn uur nabij is, naar Bethlehem om geboren te worden?'

Het beest komt eraan, Len, en het is veel gruwelijker dan die Yeats ooit kon bedenken.

De dingen vallen uit elkaar. Het is nu onze – jouw – taak alles zo lang mogelijk bij elkaar te houden.

Ja, generaal.

Ja, Billy.

Ik heb dingen te doen.

Generaal Starkey nam zijn West Point-ring van zijn rechter- en zijn trouwring van zijn linkerhand.

Voor mijn dochter Cindy. Zorg dat ze ze krijgt, Len.

Goed, generaal.

Beide mannen gingen kaarsrecht staan en salueerden.

De tranen liepen over Len Creightons gezicht.

Starkey ging naar de kantine van Project Blue, waar soldaat Frank D. Bruce nog met zijn gezicht in de soep lag.

Een andere dode had met een schoenveter een bord om zijn hals gehangen. Er was met viltstift op geschreven.

NU WETEN JULLIE DAT HET WERKT. NOG VRAGEN?

Snikkend maakte Starkey het riempje van de kolf van zijn pistool los en stak de loop van het wapen in zijn mond.

Het schot klonk gedempt, niet dramatisch.
Geen van de lijken in de kantine reageerde.
Niemand van hen zei tegen Starkey dat hij gelijk had gehad.
Dat het beest eraan kwam...

INTUSSEN.
ELDERS.

Randall Flagg, de duistere man, liep over de U.S. 51 naar het zuiden.

Het was een uur voor zonsopgang, en hij was ergens tussen Grasmere en Riddle, ten westen van Twin Falls en nog ten noorden van de Duck Valley Reservation, die zich tot in twee staten uitstrekte...

... en was het geen mooie nacht?

Hoofdstuk

VIJF

U.S. 51.

Randall Flagg was een leeftijdloze man, die de Nachtwandelaar of ook wel de Boeman werd genoemd.

Hij droeg een verbleekte spijkerbroek en een denimjasje...

... met een knoop op elke borst.

Er hing een oude, versleten rugzak aan zijn schouder.

Die was net als zijn zakken volgepropt met vijftig verschillende soorten tegenstrijdige lectuur: pamfletten voor alle gelegenheden, retoriek voor elke strijd. Als de man je een folder gaf, nam je hem aan, ongeacht de inhoud...

De gevaren van kerncentrales, de rol van het internationale Joodse kartel bij de val van bevriende regeringen, de CIA-contra-cocaïne-connectie, de militante negerbeweging, de Code van de Klan...

Flagg had dat allemaal, en nog meer.

Er lag een duistere vreugde op zijn gezicht – ook in zijn hart, zou je denken, en je zou gelijk kunnen hebben.

Het was het gezicht van een man die genoot van haat, een gezicht dat een gruwelijke, aantrekkelijke warmte uitstraalde...

Een gezicht dat glazen in de handen van geharde serveersters liet versplinteren.

Dat kleine kinderen met hun driewielers tegen schuttingen liet rijden, zodat ze troost zochten bij hun moeder...

Flagg liep naar het zuiden, luisterend naar de nachtgeluiden aan weerskanten van de weg. De versleten hakken van zijn puntige cowboylaarzen tikten op het wegdek.

Als er koplampen aan de horizon naderden...

... trok hij zich een heel eind terug in de berm, in het hoge gras waar de nachtdieren leefden...

De auto reed hem voorbij...

... en de bestuurder voelde een lichte huivering, alsof hij door een luchtzak was gereden...

Misschien bewogen zijn slapende vrouw en kind onrustig, alsof ze op datzelfde moment een nare droom hadden...

En dan liep Flagg weer door over de weg die hem vroeg of laat vanuit Idaho naar Nevada zou brengen.
En vandaar...
... nou, hij kon overal heen, overal in het land.

ATTENTIE! ATTENTIE! ATTENTIE!

ZE LIEGEN TEGEN JULLIE! DE REGERING LIEGT! DE MEDIA LIEGEN! HET UNIVERSITEITSBESTUUR LIEGT!

ER IS GEEN VACCIN TEGEN SUPERGRIEP!

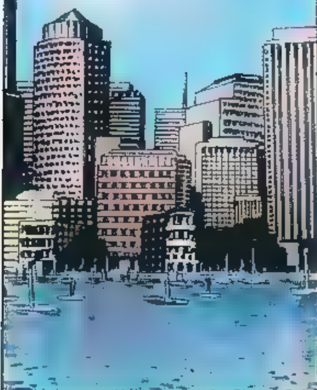
SUPERGRIEP IS GEEN ERNSTIGE ZIEKTE. HET IS EEN DODELIJKE ZIEKTE.

Supergriep is door het Amerikaanse leger ontwikkeld, en dat probeert zijn blunder in de doofpot te stoppen, zelfs als dit betekent dat drie kwart van de bevolking sterft!

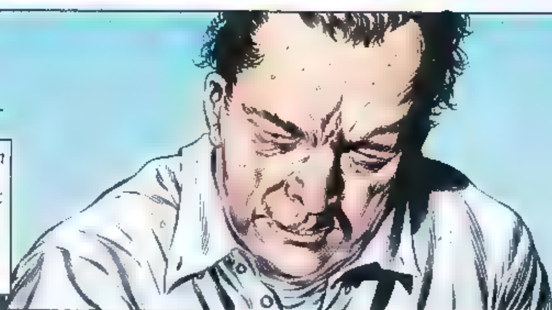
VERGADERING IN SPORTZAAL OM 19.00 UUR!

STAAKT! STAAKT! STAAKT! STAAKT! STAAKT!

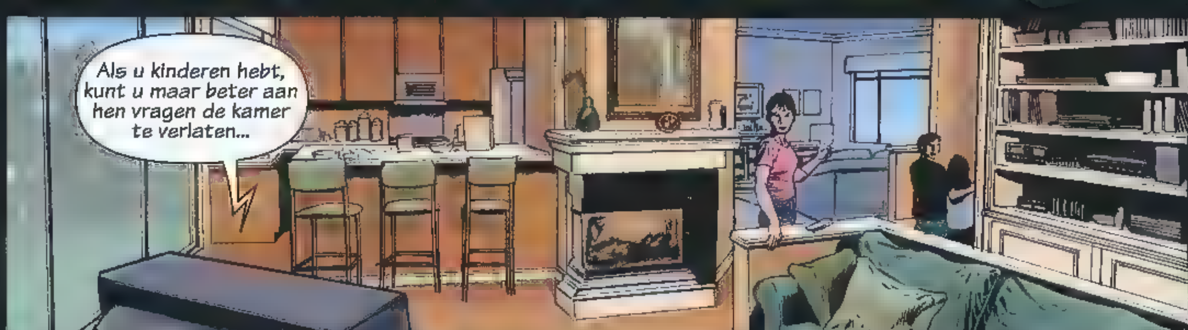

Wat bij WBZ-TV gebeurde, was 's nachts voorbereid door drie nieuwslezers en zes technici.
Vijf van hen mochten graag pokeren, en zes van de negen waren al ziek.

Ze dachten dat ze niets te verliezen hadden. En dus begon nieuwslezer Bob Palmer als volgt:
Burgers van Boston, en anderen die ons ontvangen. Er is zojuist iets ernstigs, iets vreselijk belangrijks, gebeurd in deze studio, en ik ben blij dat het juist in Boston is gebeurd, de bakermat van de Amerikaanse onafhankelijkheid.
Om 9.01 uur, toen Palmer aan de tekst was begonnen die hij van een onderofficier had gekregen, vond er een coup plaats.

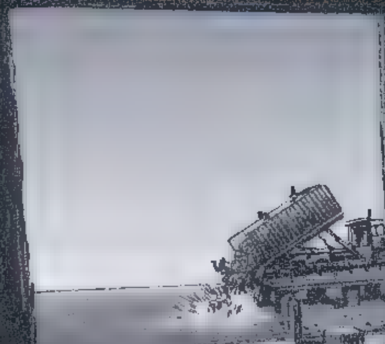

De afgelopen zeven dagen is dit televisiestation bewaakt door mannen die zich voordeden als nationale gardisten.
De negen 'rebellen', oudgedienden van WBZ-TV met naar binnen gesmokkelde wapens, hebben het tv-station overgenomen van de soldaten, die geen problemen van een stelletje zwakke burgers verwachtten.

Is het nieuws gemanipuleerd? Tot mijn spijt moet ik dat erkennen.
Deze week werd ik gedwongen vals nieuws voor te lezen, bijna letterlijk met een pistool tegen mijn hoofd.

Maar wij hier, die zojuist ons eigen tv-station hebben bevrijd, bezitten beelden die niet geconfisqueerd of vernietigd zijn.
Clandestien gemaakt, van slechte kwaliteit, maar we vinden dat u ze moet zien...

Nu volgden korrelige, trillende beelden van een vrachtwagen op het eind van een pier in de haven van Boston.

Lijken tuimelden uit de vrachtwagen het water in: vrouwen, oude mannen, kinderen, verpleegsters, politieagenten.

Een buitelende stroom waar maar geen eind aan leek te komen.

Op een bepaald punt in de film was te zien dat soldaten hooivorken gebruikten om de lijken de wagen uit te werken.

Het land was net een lichaam, met zijn netwerk van wegen als dunne aderen in de huid, klaar om hem, een donker vlekje vreemde materie, op te nemen in wat het maar wilde... hart, lever, hersenen.

Hij was een bloedprop in wording, een botsplinter op zoek naar een orgaan om door te prikken...

... een eenzame woekercel, op zoek naar nog zo'n cel om een kwaadaardige tumor op te bouwen.

WESTKUST IN GREEP VAN EPIDEMIE

Duizenden ontvluchten Dodelijke supergriep Doofpotaffaire Bewezen.

De president houdt vanavond om zes uur een toespraak, zogenaamd vanuit het Oval Office...

Uit afschriften van deze toespraak blijkt dat hij het Amerikaanse volk zal verwijten dat het overdreven reageert. Hij zal de paniek vergelijken met wat in de jaren dertig op het hoorspel War of the Worlds volgde.

De Times zou graag willen dat de president in zijn toespraak vier vragen beantwoordt.

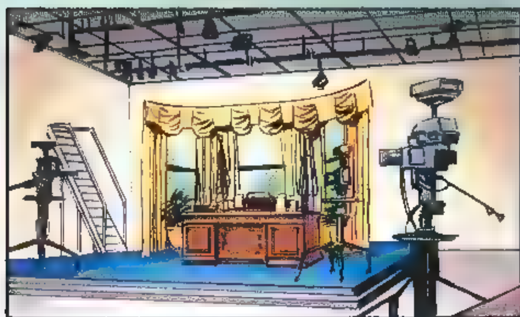

Als dit een 'normale griepepidemie' is, waarom worden er dan bakken de Stille Oceaan op gesleept en leeggestort?

Flagg was bekend, goed bekend, langs de verborgen snelwegen die bereisd werden door armen en dwazen...

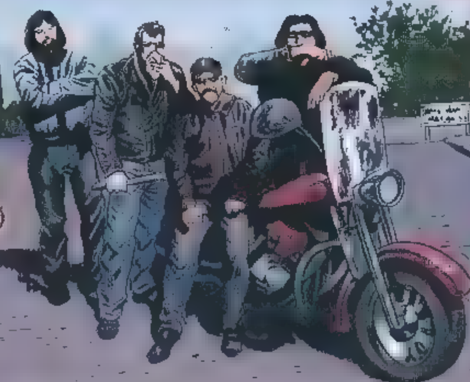
DULUTH, MINNESOTA.

PIEDMONT AVENUE.

... en de beroepsrevolutionairen en mensen die zo goed hadden leren haten dat de haat als een hazenlip op hun gezicht te zien was...

... en mensen die nergens welkom waren, behalve bij hun gelijken, die hen ontvingen in goedkope kamers met leuzen en posters op de muren, of in kelders waar stukken pijp waren volgestopt met springstof...

Flagg was altijd welkom in de achterkamers waar dwaze plannen werden beraamd:

De moord op een minister, de ontvoering van het kind van een autoriteit, een inval met granaten in de bestuurskamer van een oliemaatschappij.

En als hij daar dan kwam, zweeg iedereen...

Het was of hij een oud en verschrikkelijk vernietigingswapen kwam brengen, een hels geschenk, een verjaardagstaart met kaarsjes van nitroglycerine.

En dan ging het gesprek verder, maar nu was het rationeel en gedisciplineerd – voor zover dwazen daartoe in staat zijn – en werden er besluiten genomen.

En de vrouwen met wie hij naar bed ging...

Als het gebeurd was, hadden ze het koud, zo koud dat ze dachten nooit meer warm te zullen worden.

SPRINGFIELD, MISSOURI.

Het best beluisterde ochtendprogramma op de radio was in deze stad de *Zegt-u-het-maar-show* van KLFT, met Ray Flowers.

KLFT

Die op de ochtend van 26 juni als enig KLFT-personeelslid op zijn werk was verschenen.

Alle anderen waren of werden ziek, maar Ray voelde zich prima.

Hij wist wel wat er in de buitenwereld gebeurde, en dat maakte hem bang.

Hij deed de studiodeur op slot, ging in zijn omroepcel zitten en deed die ook op slot voordat hij begon.

Hallo, allemaal. Dit is Ray Flowers met *Zegt-u-het-maar* en vanmorgen kunnen we het eigenlijk over maar één ding hebben, nietwaar?

Je kunt het stikziekte noemen, of supergriep, of Captain Trips, maar het komt op hetzelfde neer.

CARTHAGE, MISSOURI.

Nu heb ik gruwelverhalen gehoord over het leger dat alles stil wil houden, dus als jullie daarover willen praten, wil ik wel luisteren.

We leven nog in een vrij land, nietwaar?

Onze gratis nummers zijn 555-8600 en 555-8601, en als ze bezet zijn, bel dan opnieuw. Vandaag zit ik hier in mijn eentje.

DURBIN, WEST VIRGINIA.

Gepensioneerd advocaat James D. Hogliss was hoofdredacteur en uitgever van de Durbin Call-Clarion, die eens per week verscheen.

De oplage was hoog, want Hogliss kwam op voor de mijnwerkers, en in zijn commentaren trok hij van leer tegen overheden op alle niveaus.

Vandaag, op deze heldere zomerochtend, bracht Hogliss een extra editie uit (zijn eerste sinds de grote mijnramp in Ladybird in 1980). Hij bracht hem zelf rond, want al zijn bezorgers waren ziek of dood.

Uit Hogliss' speciale editie:

We hebben uit betrouwbare bron vernomen dat de griepepidemie (die hier in West Virginia ook wel stikziekte wordt genoemd) in werkelijkheid een dodelijke mutatie van het gewone griepvirus is, ontwikkeld door de Amerikaanse overheid...

Hogliss kwam tot aan Poverty Row aan de westkant van Durbin. Daar kreeg Captain Trips hem te pakken.

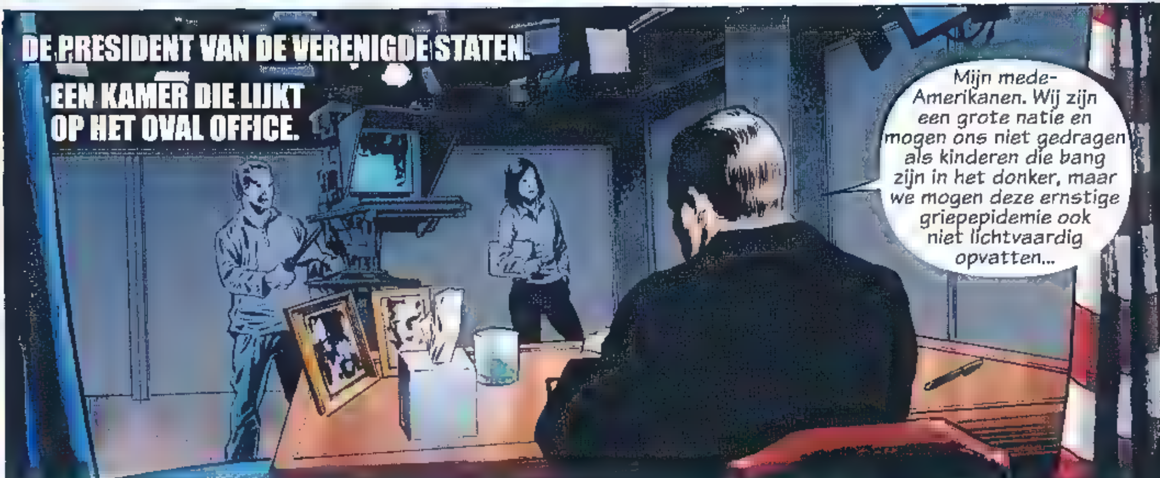
Hij zakte in elkaar en stierf tegen zijn Cadillac, het enige soort auto dat hij sinds zijn zevenentwintigste verjaardag had bezeten.

Het laatste wat hij hoorde was het kabbelen van het riviertje waarin hij als jongen had gevist.

Beloften dat er een vaccin op komst is, zijn leugens. Er is nog geen vaccin ontwikkeld...

Burgers, dit is meer dan een tragedie. Dit is het einde van alle vertrouwen in de regering. Als we inderdaad onszelf zoiets hebben aangedaan, dan...

Van alle verhalen over de supergriep zat dat van Hogliss het dichtst bij de waarheid. Zijn bron was een legermajoor met donkere, wilde ogen die van een geheim project in Californië, 'Project Blue', naar Wheeling was overgeplaatst.

DE PRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN.
EEN KAMER DIE LIJKT OP HET OVAL OFFICE.
Mijn mede-Amerikanen. Wij zijn een grote natie en mogen ons niet gedragen als kinderen die bang zijn in het donker, maar we mogen deze ernstige griepepidemie ook niet lichtvaardig opvatten...

Als u ziek bent, raad ik u aan in bed te blijven, aspirientjes te nemen en veel vocht te drinken...

NEW YORK.
HET APPARTEMENT VAN ALICE UNDERWOOD.
Over hooguit een week zult u zich al veel beter voelen...

OGUNQUIT, MAINE.
HET HUIS VAN DE GOLDSMITHS.
Het is niet waar – absoluut niet waar – dat dit griepvirus dodelijk is.
Ik hou van je, pap... Frannie houdt van je...
Rust... rust in vrede...

SHOYO, ARKANSAS.
NICK ANDROS MET JANE BAKER IN ZIJN ARMEN.
In verreweg de meeste gevallen kan de patiënt rekenen op volledig herstel...

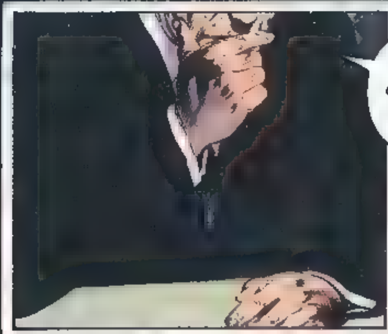

hoest
hoest

Bovendien is door bepaalde radicale, antiregeringsgezinde groepen het valse gerucht verspreid dat dit griepvirus voor militaire doeleinden door de overheid is ontwikkeld...

STOVINGTON, VERMONT.
Dat is een pertinente leugen. Dit land heeft de herziene Geneefse Conventie over gifgas, zenuwgas en biologische oorlogvoering in goed vertrouwen ondertekend...

We hebben ons nooit...
Slik
... en te nimmer schuldig gemaakt aan de clandestiene productie van stoffen die bij de Geneefse Conventie verboden zijn.

BOSTON.
Dit is een vrij ernstige griepepidemie, niet meer en niet minder...
We vragen u kalm te blijven in de wetenschap dat er volgende week een griepvaccin beschikbaar komt voor degenen die dan nog niet aan de beterende hand zijn...

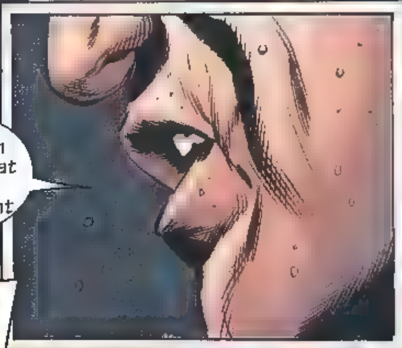

UNIVERSITEIT VAN KENTUCKY.

Op de campus in Lexington hielden tweeduizend studenten, opgehitst door de circulaires, een demonstratie.

De politie werd erheen gestuurd om de 'relschoppers' in toom te houden.

Toen het 'schijfschieten', zoals een getuige het noemde, eindelijk voorbij was, waren tachtig studenten neergemaaid door geweervuur.

BOSTON:

Bob Palmer en zijn team zonden twee uur uit...

KA-BOEMMM!

... tot iemand op de begane grond besefte dat ze de zesde verdieping niet hoefden te veroveren om de uitzending stop te zetten.

... dat tien kilo springstof daarvoor genoeg was.

LOS ANGELES.

Tegen de L.A. Times werd snel en bloedig opgetreden.

Het 'officiële' FBI-verhaal hield in dat 'radicale revolutionairen' de persen van de krant hadden opgeblazen, met de dood van achtentwintig medewerkers tot gevolg.

In werkelijkheid waren de achtentwintig medewerkers een voor een door soldaten geëxecuteerd.

SPRINGFIELD, MISSOURI.

De patrouille van twintig man deed er een uur over om van Carthage in Springfield te komen.

In dat uur werd Ray Flowers gebeld door een arts die zei dat mensen stierven als ratten, een verpleegster die bevestigde dat lijken met vrachtwagenladingen tegelijk uit haar ziekenhuis werden weggehaald, een ijlende vrouw die zei dat het door vliegende schotels uit de ruimte kwam, en tien anderen met allemaal hun eigen verhaal.

Toen het doodseskader door alle afgesloten deuren heen was, waren Rays laatste woorden in de ether: 'Ik denk dat ze me gaan doodschieten...'

ATLANTA, GEORGIA.

DE FIRST BAPTIST CHURCH.

P.S. HOPELIJK HEBT U AAN HET EIND VAN DE WEEK NOG PLAATSEN VRIJ.

Flagg stapte voort op zijn laarzen, die zich helemaal naar zijn voet hadden gezet.

Zijn voeten en die laarzen waren oude vrienden.

In Mountain City kende Christopher Bradenton, die een ondergrondse pijpleiding voor voortvluchtigen had, hem als Richard Fry. Hij had nieuwe papieren en een auto voor Flagg.

In New York hadden ze hem gekend als Richard Francq en werd zijn bewering dat hij zwart was niet in twijfel getrokken, al had hij een erg lichte huid.

Hij en een zwarte Vietnam-veteraan (met genoeg haat in zijn hart om zijn geamputeerde linkerbeen te compenseren) hadden eens zes agenten in één avond gedood.

In Georgia was hij Ramsey Forrest geweest. In zijn witte laken had hij deelgenomen aan twee verkrachtingen, een castratie en het platbranden van een negerwijk...

Dat was lang geleden, begin jaren zestig, de beweging voor burger-rechten...

Flagg dacht soms dat hij in die tijd geboren was. In elk geval wist hij niet veel meer van wat er daarvoor was gebeurd...

... behalve dat hij oorspronkelijk uit Nebraska kwam en op de middelbare school had gezeten met Charles Starkweather, een jongen met rood haar en o-benen.

De marsen voor burgerrechten in 1960 en 1961 stonden hem helderder voor ogen...

De afranselingen, de nachtelijke ritten, kerken die ontploften alsof ze een wonder bezaten dat zich niet meer in bedwang liet houden...

In 1962 ontmoette hij in New Orleans een gestoorde jongeman die pamfletten uitdeelde waarin de VS werd opgeroepen Cuba met rust te laten.

De achternaam van die man, herinnerde Flagg zich, was Oswald, en er zaten nog steeds een paar van die verkreukelde pamfletten in zijn rugzak.

Door de jaren heen had Flagg op wel honderd campussen meegelopen in demonstraties tegen dezelfde tien bedrijven.

Hij schreef de vragen die bezoekende autoriteiten in verlegenheid brachten, maar stelde ze nooit zelf.

Hij sprak ook nooit op demonstraties, want de luidsprekers zouden hysterisch gaan rondzingen als hij dat deed, al schreef hij wel de meeste toespraken voor de sprekers...

... en die toespraken waren vaak aanleiding geweest tot rellen en gewelddadigheden.

Begin jaren zeventig had hij een tijdje omgegaan met een zekere Donald DeFreeze...

(Hij was degene die voorstelde dat DeFreeze de naam 'Cinque' zou aannemen.)

Flagg hielp de plannen uit te denken die tot de ontvoering van een erfgename leidden...

... en die voorstelde geen losgeld voor haar te vragen, maar haar gek te maken.

Hij verliet het huis waar DeFreeze en de anderen verbleven kort voordat de politie daar een inval deed...

Met een woeste grijns sloop hij de straat op...

Toen de laatste leden van DeFreezes groep werden opgepakt, zeiden ze allemaal dat er nog iemand bij de groep was geweest, een meeloper die toch wel belangrijk was...

Een leeftijdloze man zonder gezicht, die de Nachtwandelaar of soms de Boeman werd genoemd.

Hij bleef staan.

Omdat er iets op komst was.

Hij proefde het, een rokerige smaak, alsof God wilde gaan barbecueën en de hele beschaving op het rooster wilde leggen.

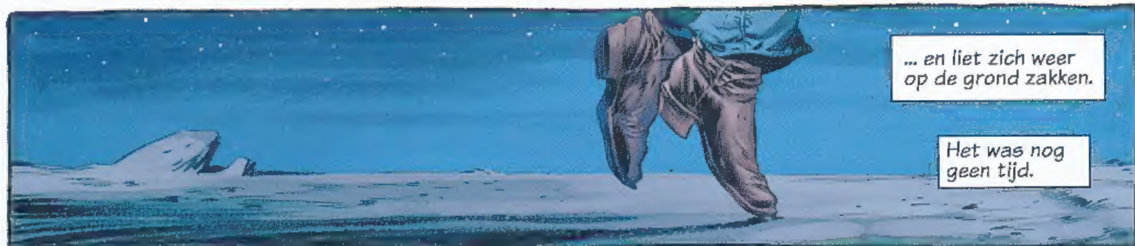
Hij was geboren in een tijd van verandering, en er was opnieuw verandering op komst.

Het zat in de wind, in de wind van de milde Idaho-avond.

Hij wist dat het bijna tijd was om herboren te worden...

... waarom kon hij anders opeens magische dingen doen?

Flagg voelde de eerste streepjes van de zonsopgang...

... en liet zich weer op de grond zakken.
Het was nog geen tijd.

Hij liep grijnzend door en keek uit naar een plek om de dag door te brengen.

De tijd van zijn gedaanteverwisseling was nabij...
... en dat was voorlopig genoeg.
EINDE BOEK EEN.

In het oeuvre van Stephen King staat *De Beproeving* (1978), dat door de jaren heen wereldwijd een miljoenenpubliek vond, op eenzame hoogte. Voor de vertaling van boek naar graphic novel tekenden de toneelschrijver en scenarist Roberto Aguirre-Sacasa (onder meer van HBO's *Big Love*) en tekenaar Mike Perkins (*Captain America*).

DE BEPROEVING

KAPITEIN TRIPS

Kapitein Trips verhaalt van een wereld die als gevolg van een uiterst besmettelijk experimenteel virus in hoog tempo ontvolkt raakt. Door de ogen van een groep mensen van verschillende komaf – ze zijn op onverklaarbare wijze immuun voor het virus – volgt de lezer de totale ontwrichting en teloorgang van de Amerikaanse samenleving: de stervende massa's, het geweld, de wreedheid, de individuele drang tot overleven.

De achterblijvers hebben geen andere keuze dan op de puinhopen van hun voorbije leven een nieuw bestaan op te bouwen. Maar de Boze, feitelijk de Duivel zelve die in mensengedaante rondwaart, is op zoek naar nog meer succes. En zo, onvermijdelijk en aangrijpend tot het bittere eind, begint de aloude strijd tussen Goed en Kwaad.

'*De Beproeving* heeft alles in zich: avontuur, romantiek, profetische visie, satire, fantasy, realisme, en een *doomsday*-verhaal.'
– *The New York Times Book Review*

UITGEVERIJ